

De Moeial

Studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel in samenwerking met BSG, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur

Nieuwelaan op de schop

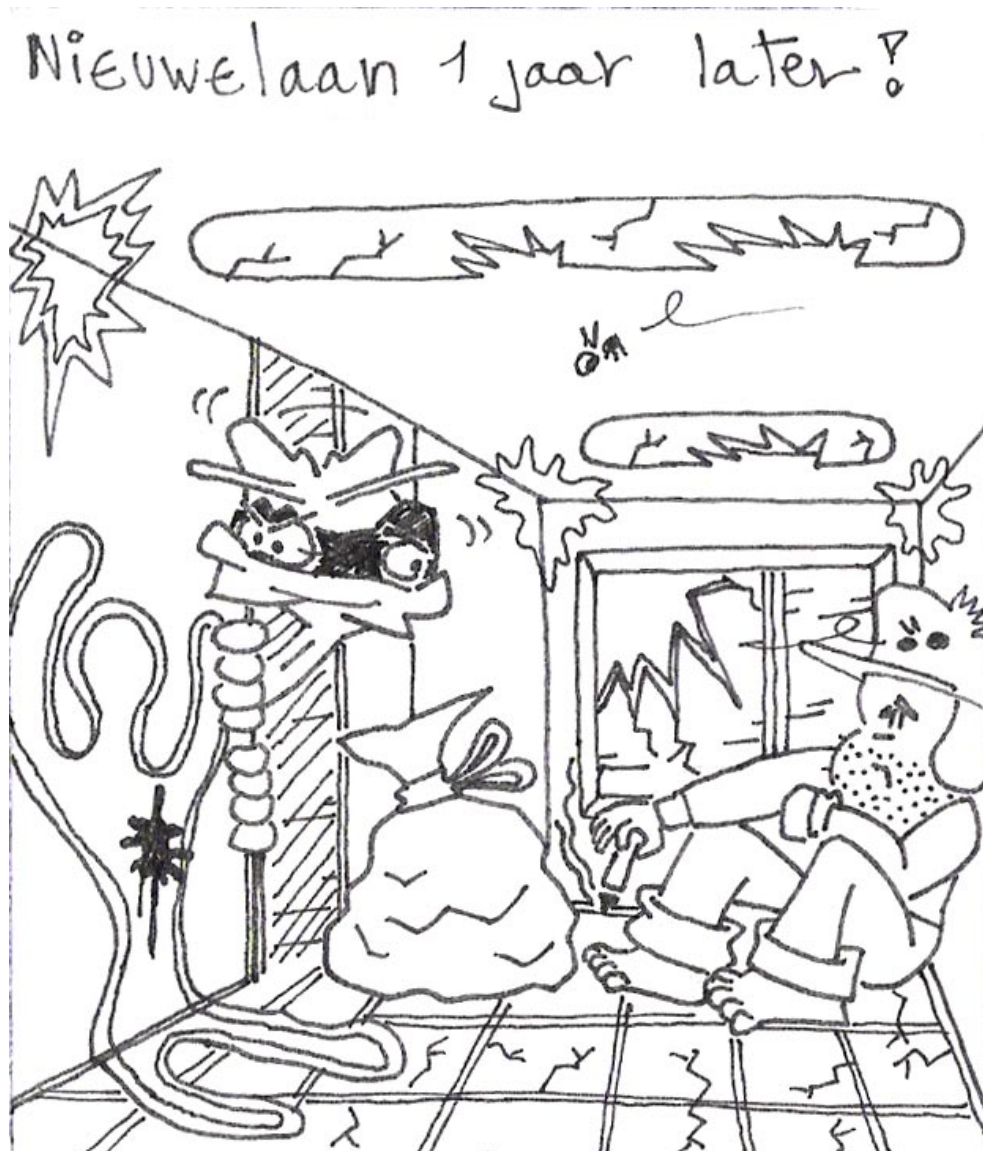
Einde van een tijdperk

Studentenhuis Nieuwelaan moet nodig onder handen genomen worden, dat zal niemand ontkennen. Het 'Tsjernoby1 of Guantánamo Bay aan het spoor' met zijn van daglicht gespeende gangen heeft al menig studentenzieltje gebroken, hen doen grijpen naar allerhande verdovende middelen (nu zijn deze in overvloed te vinden op de NWL) of gedesillusioneerend doen afdruppen, om onder de vleugels van vader en moeder weer tot rust te komen.

Maar wees gerust, lieve student; daar komt binnen twee jaar verandering in. De Nieuwelaan gaat worden verbouwd en zal na een investering van zes en een half miljoen euro weer gelijkwaardig moeten zijn aan de andere studentenhuizen van de V.U.B.

U heeft, geliefde lezer, tot nu toe weinig tot geen informatie gekregen van de huisvestingsdienst betreffende de planning en gevolgen van de verbouwing. Dit komt omdat de huisvestingsdienst nog in onderhandeling is met mogelijke aannemers, en ons om die reden nog geen definitieve inlichtingen kan geven. Voorlopig zijn de plannen in ieder geval als volgt.

De renovatiewerken beginnen op 10 juli 2007 en duren volgens planning tot augustus 2008. Het studentenhuis is dan volledig gesloten, en de 379 bewoners dienen hun heil elders te zoeken. Voor de 2^e-zitters zullen tijdelijk koten beschikbaar worden gesteld op de Campus en op de Schoofslaan. Tijdens het academiejaar '07-'08 gaat de V.U.B. geen vervangend gebouw aanwijzen. Wel wordt het niet-gesubsidieerde studentenhuis op de Triomflaan

(boven de Colruyt) opgenomen in het gesubsidieerde circuit. Een verdere oplossing wordt gezocht met Quartier Latin, de particuliere huisvestingsdienst met een capaciteit van 3600 Brusselse koten.

Quartier Latin heeft ons laten weten dat zij geen problemen verwachten met het opvangen van de vraag naar koten voor dat jaar. Er is toch al een overschot aan kamers in Brussel, en bovendien groeit de hoeveelheid beschikbare koten op jaarlijkse basis met een 120-tal. Dit zou het wegvallen van de 379 Nieuwelaan-koten zonder al te veel moeite moeten kunnen opvangen, aldus Quartier Latin. Of de algehele huurprijs van de Brusselse koten met een toe te nemen vraag stijgt is niet met zekerheid te zeggen, laat dat vooral aan uw creatieve geest over.

De bedoeling van de V.U.B. is om in ieder geval alle eerstejaars én alle studenten die recht hebben op de laagste huurprijs een kot op de Schoofslaan (212 kamers), Campus (372) of Triomflaan (72) te verzekeren. De andere studenten zullen op eigen kracht een kamer van Quartier Latin zien te vinden. Wel komt er een regeling die stelt dat degenen die normaal gesproken een kot op een van de V.U.B.-huizen zouden hebben maar vanwege het afgenomen aanbod daar niet terecht kunnen, een maandelijkse huurtoelage krijgen. Deze compenseert het verschil tussen de V.U.B.-huurprijs en een bepaald plafond, dat voor het moment op 200 euro ligt (je zou dan bijvoorbeeld 60 euro vergoed krijgen als je V.U.B.-huur op 140 euro ligt).

De voorlopige blauwdrukken betekenen een radicale verandering van de inrichting van het studentenhuis aan de Nieuwelaan. Een transformatie naar woonunits (oftewel moderne communes) is het lot van onze vijfverdiepige Balkanbarak. Dit houdt in dat de privé-badkamers op de NWL zullen verdwijnen, al blijft de

tussenmuur staan. Hierin komen een ingebouwde kast, enkele rekken en een plek voor uw frigo. Verder zal men aan het raam een bureau plaatsen, en een boekenkast (u leest het goed, boeken - dus niet voor uw dvd's en klakken) aan een der zijden uwer kot. Zoveel mogelijk meubelen worden vastgezet, om voor eens en voor altijd af te rekenen met die vervelende en oeverloze verplaatsmanie van de gemiddelde student. Uniformiteit, gelijkheid en broederschap, is het credo.

"Er zijn gemeenschappelijke ontspannings- en TV-lokalen, een afgesloten overdekte parking en een tuin", zo luidt de kotbeschrijving van de NWL zoals die op de website van de V.U.B. valt te lezen. Eenieder die er eens voet heeft gezet, weet dat dit met een dikke korrel zout genomen dient te worden. Pronken met een vermeende tuin aan de achterkant is al helemaal een gotspe. Een tuin... tja, zelfs in de meest ruime betekenis van het woord kan men de modderige massa met rupsbandafdrukken met geen mogelijkheid een tuin noemen; het lijkt eerder het toneel van een in oorlog ontaarde burenruzie.

Toen wij onze vrienden van de huisvestingsdienst op de onjuistheid van deze informatie wezen, gaven zij ridderlijk hun fout toe, en beloofden zij dit zo snel mogelijk op hun website aan te passen. Op het moment van schrijven zijn we bijna drie weken verder, en is de tuin in de virtuele wereld van bits en bites nog steeds een feit. Och! Hoe treurig is het beeld van nietsvermoedende eerstejaars -hoopvol met hun opblaasmatras en parasol onder hun arm- die op hun eerste dag al direct zo'n klap in het gezicht krijgen.

Voor het bestaan van deze modderpoel treft de huisvesting echter geen blaam; enige maanden geleden heeft de NMBS haar intrek in de tuin genomen, om het groen en gras op ongekende wijze te veruieren, en de tuin als opslagplaats

te gebruiken voor de werkzaamheden aan het naastgelegen spoor en de constructie van een geluidswal. Dit overigens na menige klacht van treininzittenden, die zich ergerden aan te luide muziek en overdreven harde studentenpraat afkomstig uit de NWL. 'Het is hier nota bene een stiltecoupé, dat gaat zo niet langer', aldus een forens wiens naam om evidente redenen onbekend zal blijven.

Overigens verhuizen de ontspanningsruimtes - die qua ontspanning op het moment tot een dieptepunt zijn gedaald- van de begane grond naar de min 2. Daar zal, zo is de bedoeling, tevens een toegang zijn tot de onduidelijke ruimte aan de achterkant, formerly known as tuin. De NMBS zou dan ook haar biezen gepakt moeten hebben.

Terug naar de woonunits. Elke verdieping zal worden opgesplitst in vijf eenheden. Op de nieuwe Nieuwelaan zullen deze bevolkt worden door twaalf personen. Op de Schoofslaan bedraagt dit de helft, op de Campus een derde van dat aantal. Met een badkamer voorzien van vier douches en vier lavabo's per woonunit zou dit echter niet voor al te grote problemen moeten zorgen. In een andere ruimte zijn twee toiletten en een urinoir aanwezig.

Een vanzelfsprekend voordeel van de woonunits is de betere beveiliging van de koten; externen kunnen veel minder makkelijk dan voorheen bij de kamerdeuren geraken, iets dat op het moment nog elke min of meer vlugge Japie lukt. Het studentenhuis was de afgelopen jaren dan ook een magneet voor dieven. Overigens werd een aantal zware jogens enkele maanden geleden opgepakt door enkele dappere bewoners van de Nieuwelaan zelf. Hulde voor hen! Een tip: laat uw deur vergrendeld als iemand 'Said, Said!' roept. Dit is een sluike manier van de dief om naar binnen te gaan, en terwijl hij pretendeert naar zijn maat Said op zoek te zijn, kijkt hij uw kamer rond en maakt de balans van waardevolle spullen op. Het ironische van de situatie is dat deze dieven de fout ingingen bij een kotbewoner wiens naam werkelijk Said is...

Tevens moet het watergebruik -dat op de NWL door de privé-douches en gebrekkige isolatie van kranen, stortbakken en buizen relatief hoog ligt- door de invoering van de woonunits en de vernieuwing van het systeem teruggebracht worden tot een respectabel niveau.

Naast de reeds genoemde facilitaire voordelen, levert het leven in woonunits ons ook gedragsmatige baat op, en leer je er spelenderwijs -beter nog: wonenderwijs- de in onze geliefde maatschappij geldende normen en waarden. Jawel: 'Meer verantwoordelijkheid en respect', zoals hoofd van de Dienst Huisvesting Ludo Reuter het in de *Standaard* verwoordde, zullen ons bijgebracht worden. De doorgewinterde woonunitbewoners van de Schoofslaan en de Campus hebben deze normen en waarden onbewust reeds geïnternaliseerd, en het resultaat mag er zijn: met een glimlach op het gezicht zetten zij dagelijks het vuilnis buiten, en behulpzaam geven ze elkaars planten water indien nodig. Utopia komt dichter- en dichterbij.

Nog een jaar kunnen we genieten en afzien op de NWL, daarna zal het voorgoed veranderd -en hopelijk verbeterd- zijn. Dat betekent dus nooit meer struinen door eindeloze doodkistgangen op zoek naar een straaltje licht onder een bekende deur. Nooit meer de uitgeslagen damp die na een ochtenddouche de muren en matrassen tot na middernacht vochtig houdt. Nooit meer kakken op de 'luxe-kindjes' van de Schoofslaan. Nooit meer die 'vage jongen van de vijfde verdieping' ervan verdenken je melk te hebben gestolen. Nooit meer niks van je burens aantrekken. Maar voor altijd blijven hopen op een permanente spoorwegstaking.

Daniel van der Meer

INHOUD

P. 2 Editio

P. 2 Peace Cylce op VUB

P. 2 UCOS-kalender

P. 3 VO en UCOS stellen zich voor

P. 4 Ratzinger & De Paus

P. 4 Zwaar Verkeer

P. 5 Oorlog & Vrede

P. 6 Studiepunten te koop

P. 7 Beste Daniel,

P. 8 Ideologiekritiek

P. 9 Drama in Noordafrika

P. 10 Ik verkeer

P. 11 De Lezersbrieven

P. 11 Poëzie

DRAAI'S OM? P. 12

Edito!

Spinnetje, spinnetje aan de wand, wie is er nu weer in jouw webje geland? Je kijkt naar het noorden en je kijkt naar het westen, maar kijk je ooit ook eens naar boven? Heb je al gehoord van winden die vallen recht omlaag, nooitgeziene zielen die uitzwermen als een plaag? Je webje trilt, spinnetje klein, door zielen alsmaar opgetild.

Beste lezers, naar aloude traditie en goede gewoonte, starten wij ook dit jaar zonder ook maar één keer onze broeken te strijken. Kritieken en complimenten slaan wij volledig in de wind. Lezersbrieven zullen we heel plichtsgetrouw in dit krantje blijven zetten, maar verwacht nu niet dat we er zelf ook maar een letter van gaan lezen. Alle veranderingen in houding of stijl van onzentwege zijn dan ook louter toevallig of ingegeven door individuele verlichting.

Kwestie van eens van de hak op de tak te springen: wist u dat onze rector, Benjamin Van Camp genetische experimenten uitvoert op zijn bloed-eigen kinderen? Bovendien martelt hij katten! En dit allemaal met ons VUB-geld! En dan maar het inschrijvingsgeld verhogen, jaja! En dan maar naar Bologna gaan natuurlijk, bekend om zijn uit de kluiten gewassen kattenpopulatie! Een mens met een diploma verdorie! Socialist bovendien, bah! Zie waartoe het allemaal leidt. En dat krijgt maar prijzen! Het stuk vuil! Ziek word ik ervan! Ik vlucht naar de faculteit geneeskunde, maar ach het geld is op! Neen beste lezers, met een diploma bent u niets, kijk maar naar die arme Ben. Ach hoe lang zal het nog duren vooraleer het laatste greintje verstandelijk vermogen zijn hersenpan heeft verlaten! Laatst viel ik weer eens onaangekondigd zijn kantoor binnen, en raad eens wat ik daar zag? Ik kan het niet verwoorden liefste lezers, verdringing weet u wel, het was gewoon te verschrikkelijk! Die spandex! Die muziek van Milk Inc.! Die enorme discobal! Neen liefste lezeressen, het gaat echt niet goed met onze rekbare rector. Dus als u hem een dezer dagen over de campus ziet zwalpen, wees dan aardig voor de arme man. Een goed woord kan al wonderen doen, dus geef hem eens een compliment op een onverwacht moment! Een tip: een complimentje over zijn weelderig begroeiende scalp zou wonderen doen, zo schijnt het. Weest echter ook niet al te vriendelijk, oh beste lezer(es), want voor u het weet geraakt u van onze Benjamin niet meer van af, en u zal u zoiets thuis uitleggen? Uw ouders zullen nogal eens lachen!

Maar genoeg flauwekul, oh zeer geëerde lezer(es), het is hier niet om mee te lachen! De universiteit is immers nog steeds een bolwerk van ernst en serieus, en u bent hier niet om u te amuseren! Hier wordt een klasse van intellectuelen gekweekt die droog moet zijn en inspiratieloos, methodisch en kortzichtig, oncreatief en afhankelijk van de grote wereld der industrie, kritiekloos ook en werkwilbig en in de omgang toch niet onaangenaam. En als dat alles u niet aanstaat, loop dan snel hier ver vandaan, want uw lot hier is onontkomelijk en uw levensvreugde welhaast dood.

Maar serieus dan maar. Als tegemoetkoming aan uw drang naar regelmaat en vastigheid in deze doldwaze wereld vol met complottheoretici en negationisten, verschijnt De Moeial vanaf heden de eerste week van de maand. Af en toe zien wij studenten met een zoekende blik de esplanade op en af lopen, en wij vermoeden dat dit met het voorheen onregelmatige verschijnen van De Moeial te maken moet hebben. Bij deze is dat dus opgelost.

By the way, De Moeial goes wikipedia. Zeker, na enige narcistische tekstjes van onze collegastudentenbladen te hebben gelezen, konden wij hebben geen indrukwekkende ex-redactieleden. En neen, wij zullen zelf ook nooit indrukwekkende ex-redactieleden worden; there's no Michelangelo coming from Pittsburgh. Meent u daar echter verandering in te kunnen brengen, weest dan aub welgekomen op onze wekelijkse redactievergadering. We will never give up the trying :-)

Rest ons nog u even kort duidelijke maken dat, indien u hier als nieuweling bent, u hier waarschijnlijk ook niet thuis hoort, en daar kan u maar beter blij om zijn ook! Het is hier namelijk een afvalbak en een laatste bakken van complete desorganisatie in de ordentelijkheid onzer hedendaagse samenleving. U weze dus gewaar-schuwd: u kan nu nog ergens werk vinden aan de band. Snel! Voor het te laat is...

De Redactie

VUB Verwelkomt Britse Peace Cycle Van Londen naar Jeruzalem

Op woensdag 9 augustus raasde een fel gemediatiseerde vredeskaravaan door ons land, die uitbundig werd verwelkomd en opgevangen door onze universiteit.

De Peace Cycle die aanvang nam op 6 augustus in Londen is een onderneming van zes weken die het Europese vasteland doorkruist om op 15 september in Jerusalem (Al-Quds) te arriveren.

De fietsers riepen op om de cyclus van militair geweld in Palestina alsook in Libanon te stoppen, in naam van de menselijke waardigheid en vrijheid en het recht op zelfbeschikking.

Op deze manier trachtten ze dan ook de wereld duidelijk te maken dat de immer voortschrijdende Israëlische bezetting van Palestijnse gronden de levens van generaties Palestijnen heeft verwoest en verder zal blijven verwoesten indien de 'internationale gemeenschap' zich in stilzwijgen blijft hullen.

De VUB die een cultureel akkoord heeft met de prestigieuze Bir-Zeit universiteit in Ramallah vond het dan ook een hele eer om deze waaghalzen van formaat te ontvangen met een barbecue in het KK. Ook werden al snel vrijwilligers gevonden om de vredescyclisten een nachtje onderdak te bieden.

Een senator, een vertegenwoordiger van de Arabische Liga en de Palestijnse delegatie bij de EU waren van de partij om hun sympathie, steun en dank te betuigen aan dit 'nobel initiatief', dat plaatsvond op een moment dat Israël een nietsontziende oorlog op twee fronten

vocht (Palestina-Libanon) waarbij op enkele weken tijd duizenden burgers werden vermoord en tienduizenden verwond.

Voor Heidi Al-Hossaini is dit al de tweede keer dat ze deelneemt aan dit vrijwilligersinitiatief. De eerste fietstocht vond plaats in 2004 die met de boodschap van een rechtvaardige vrede in Palestina, en vooral met onverhoopt veel media-aandacht, de toegang tot bezet Palestina niet meer kon worden ontzegd door de Israëlische militaire autoriteiten.

Vandaag de dag is Heidi de coördinatrice van de beweging die haar motivering als volgt uit de

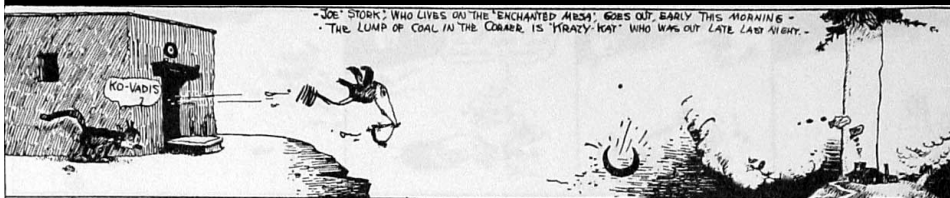
doeken deed: "This experience changed me forever. I mean, I think it permanently affected me. I can't go to sleep at night easily if I don't think I'm doing what I really can do to help and to say what I truly believe and share that with people. I try to teach people as much as possible about the truth of what is happening in Palestine. Whether or not this changes anything I'm not sure, but we hope just by sharing and being true and honest, and working towards really honest ideals, than this will grow and develop and hopefully it will become a reality."

Bilal Benyaich

Stop vrouwendiscriminatie!

De Moeial eist pariteit!

Weet u met uw drang tot het verspreiden van informatie geen blijf? Wil u iedereen deelgenoot maken van uw gedichtjes en overpeinzingen? Kladt u gewoon zeer erg graag alles vol met van die lollige tekeningetjes? En u bent bovendien ook nog eens van het vrouwelijke geslacht?!

Kom woensdag om 20.00 uur naar onze redactievergadering te Triomflaan 62!

De Moeial heeft u nodig!

UCOS-kalender

Eerstkomende Activiteiten

Voorlopige activiteitenkalender UCOS vzw najaar 2006:

Woensdag 4 oktober vanaf 19u:

Food Fair (i.s.m. IRMO) in de grote tent achter Aula Q met aansluitend feesje in het KK

Woensdag 11 oktober van 11u tot 15u:

Thesisbeurs (i.s.m. Wetenschapswinkel VUB) in de Foyer

Woensdag 11 oktober vanaf 20u:

UCOS PRESENTS (i.s.m. Wereldwinkel-werking, 11.11.11.-VUB, VO, Moeial, ALS, DADO,...): standenmarkt, percussiejam, Fair Trade feesje in KK

Vrijdag 27 oktober (middag):

Uiendag (i.k.v. 11-11-11-campagne rond

landbouw en voedselzekerheid)

Maandag 30 oktober:

Debat over landbouw en voedselzekerheid

Donderdag 16 november van 14u tot 17u:

Lezing over verleden en heden van Congo door Prof. Dr. G. Vanthemsche (VUB) en Kris Berwouts (11.11.11.) (i.s.m. UPV - Uitstraling Permanente Vorming*)

Donderdag 23 november van 12u tot 14u:

Filmsalon: 'Congo River' (i.s.m. IMRO en UPV*) in de STOA

Woensdag 29 november:

Palestina-avond (i.s.m. IRMO, General Union of Palestinian Students, Actieplatform Palestina Brussel)

Donderdag 30 november van 14u tot 17u:

Uitstap naar Afrika-museum in Tervuren met alternatieve lezing door INTAL (i.s.m. INTAL en UPV*)

Dinsdag 5 december van 12u tot 14u:

Themawandeling: 'Langs koloniaal erfgoed in Brussel' (i.s.m. UPV*)

Dinsdag 5 december:

Film: L'enfant endormi (i.s.m. IRMO)

UCOS vzw

Triomflaan 63 (schuin tegenover het KK)

1160 Brussel

tel: 02/649.69.63 - fax: 02/649.13.73

ucos@vub.ac.be - www.ucos.be

11 oktober

11.11.11 VUB, Actief Linkse Studenten, De Moeial, Oxfam Wereldwinkel VUB, Ucos vzw, Studiekring Vrij Onderzoek en anderen...

Feestelijke openingsreceptie, standenmarkt & feestje

Tis ni da' kulle allemaal ken ofzo, maar ge moogt dus eigenlijk allemaal afkomen hé, maar allez ja, ge ziet maar hé, ge moet ulle niet verplicht voelen ofzo zenne, maar allez ja, t'zou wel tof zijn natuurlijk ofzo, allez ja, da denk ik toch, ikweetnigoe, ik voel mij zo slecht ineens...

Vanaf 20.00

@ KulturKaffee

Studiekring Vrij Onderzoek

Wakkert de kritische geest aan

Beste lezers en lezeressen, wij, Vrij Onderzoek, maken van deze gelegenheid gebruik om ons even voor te stellen. Er zijn aan de VUB tal van mogelijkheden om zich te engageren, bijvoorbeeld bij Studiekring Vrij Onderzoek. Bij ons staat het principe van vrij onderzoek centraal, dat trouwens ook in de statuten van de VUB is opgenomen. Ik hoor u al komen... wat is dat principe van Vrij Onderzoek dan wel?

Vrij onderzoek betekent dat de mens, zonder zich te laten leiden door bijgeloof en/of vooroordelen, met zijn kritisch verstand de werkelijkheid probeert te begrijpen en te bestuderen. De enorme toename aan betrouwbare kennis van de laatste eeuwen is onder meer te danken aan het vrij onderzoek van wereld en natuur. Vrij onderzoek is een methode om tot betrouwbare kennis te komen. Vrij onderzoek wijst op een houding en een persoonlijke ingesteldheid van de 'opbouwende twijfel'. Vrij Onderzoekers zijn bereid hun overtuigingen, mening en visie op de mens en wereld te toetsen aan de realiteit. Open discussie wordt niet uit de weg gegaan, persoonlijke overtuigingen en opvattingen kunnen worden herzien en 'zekerheden' kunnen opnieuw in vraag worden gesteld.

In haar publiciteit stelt de VUB dat ze van je 'vraagteken' een 'uitroepteken' zal maken. Mis, wij stellen dat je altijd een vraagteken met uitroeptekens zal blijven omdat het vanuit het Vrije Onderzoek onze plicht is ook uitroeptekens in vraag te stellen... Allemaal goed en wel, maar wat is Studiekring Vrij Onderzoek nu eigenlijk? Zoals reeds gezegd heeft de Vrije Universiteit Brussel als levensbeschouwelijk fundament het principe van Vrij Onderzoek in haar statuten ingeschreven. Dus door aan de VUB te komen studeren onderschrijf je dit principe in feite automatisch. Wij trachten dit principe te actualiseren, te verspreiden en te verdedigen.

Hoewel feest en vertier ons zeker niet vreemd zijn, (we organiseren regelmatig kampvuren op de campus) organiseert de Studiekring geen cantussen, dopen en studentikoze aangelegenheden. Waar we wel mee bezig zijn wordt eerder bepaald door de maatschappelijke interesses van onze leden en dus mogelijk door jou. De ontwikkelingen die zich van lokaal tot

globaal vlak voordoen spelen hier natuurlijk ook hun rol. Zodoende hebben we geen vast programma of niche. De laatste jaren zijn we bezig geweest met de hervormingen van het hoger onderwijs (Bologna, financieringsdecreet), de internationale politiek (Irak, Venezuela), kernbommen in België, biologisch voedsel, Islam, genetische manipulatie, Europa, de vermarkting van de maatschappij, het Vaticaan, het conflict tussen Israël en Palestina enz... Een heel gamma aan thema's die de wereld in verandering zetten, trachten we te onderzoeken door een kritische ingesteldheid die eigen is aan het Vrij Onderzoek.

We doen dit door middel van debatten, lezingen, films, discussies en dergelijke. Dat we onze

bevindingen in acties of betogingen omzetten is meestal dan ook meer dan nodig. Ben je geïnteresseerd in de wereld en wil je je engageren, dan ben je meer dan welkom bij ons.

Onze wekelijkse vergadering vindt plaats op dinsdag om 20 uur in ons lokaal op de Triomflaan, nummer 62 (middelste bel onder Moelial). Iedereen is welkom om zijn ideeën en plannen te komen spuien. Scientia vincere tenebras.

Arno, Frank, Bauke, Sanne, Achtee, Maarten, Michael, Rob, Kris, Toon, Matthias, Lauriane, Bram en Lisa

HAIKU door [MeToiKos]

De ongeplukte appels van het KK
de eerste gevallen bladeren steeds
onvertrappeld op het gestolen
sportveld – de cyclus terug bij af

UCOS vzw

Samen denken over en werken aan een eerlijker globalisering

Het Universitair Centrum voor Ontwikkelings-samenwerking vzw is een erkende educatieve NGO (niet-gouvernementele organisatie), gelegen aan de campus van de Vrije Universiteit Brussel te Etterbeek. UCOS wil, vanuit een vrijzinnig-humanistisch perspectief, de VUB-gemeenschap (zowel studenten als personeel) en de vrijzinnige gemeenschap sensibiliseren en activeren rond de Noord-Zuid problematiek. Hierbij hebben we in het bijzonder aandacht voor duurzame ontwikkeling, gender-gelijkwaardigheid, kleinschaligheid en uitwisseling met mensen uit het Zuiden.

UCOS probeert een brug te slaan tussen het maatschappelijk middenveld en het academisch milieu. We werken hiervoor zoveel mogelijk samen met gespecialiseerde NGO's en/of met universitaire faculteiten. Deze wisselwerking trachten we te bewerkstelligen door:

Educatieve activiteiten:

Eenzijds bieden we op de campus een gamma aan educatieve activiteiten aan, gaande van filmvoorstellingen of een wereldquiz, over een debatcafé en informatie-avonden tot workshops en studiedagen. De hoger genoemde thema's gebruiken we hierbij als leidraad. Voor het inhoudelijke luik van deze activiteiten vullen we onze eigen expertise aan met inbreng van gastsprekers als proffen, medewerkers van gespecialiseerde NGO's... Hou onze website (www.ucos.be) goed in de gaten voor het meest recente nieuws!

'Dienstverlening':

Anderzijds kan je bij ons altijd terecht als je vragen hebt in verband met de Noord-Zuidthematiek. Op zoek naar relevante informatie voor een paper of eindwerk, naar een boeiende stageplaats in de NGO-sector (zowel hier in België als in het Zuiden), naar reisbeurzen voor thesis, stage of vrijwilligerswerk in het Zuiden enz? Wij kunnen je wegwijs maken in het soms complexe veld van de ontwikkelings-samenwerking. En in onze bibliotheek vind je misschien net die publicatie die je zoekt. Aarzel dus niet om ons te contacteren voor een oriënterende babbel.

Duurzame ontwikkeling aan de VUB:

Tenslotte zetten we de VUB ook aan om in haar beleid duurzame keuzes te maken. Via geregeld overleg op verschillende niveaus, ludieke acties

enzovoort wijzen we de VUB op haar maatschappelijke verantwoordelijkheid en op mogelijkheden om een duurzame universiteit te worden. Hierbij spelen we zoveel mogelijk in op opportuniteiten die zich aanbieden en werken we zoveel mogelijk samen met andere actoren binnen (en buiten) de VUB (milieucoördinator, vakbonden, studentenrestaurant, studentengroepen,...). Zo kan je, onder andere dankzij UCOS in het studentenrestaurant niet alleen genieten van een eerlijke kop koffie, maar kan je er zelfs terecht in een heuse wereldwinkel. Daarnaast stond UCOS mee aan de wieg van de Fietswerkgroep VUB (die pleit voor een fietsvriendelijk en dus duurzaam mobiliteitsbeleid) en van DADO, de Denk- en Actiegroep Duurzame Ontwikkeling (die de ecologische voetafdruk van de VUB zoveel mogelijk wil verkleinen).

UCOS- WEDSTRIJD

Geloof je in de kracht van beelden? Ben je creatief en geëngageerd?

Doe dan mee aan de UCOS-wedstrijd en win een cadeauecheque ter waarde van 25 euro!

We vragen je om een originele beeldenbalk voor de UCOS-website te creëren. Op de huidige website vind je bovenaan de openingpagina een beeldenbalk. Deze is aan vernieuwing toe en wij spreken hiervoor jouw creativiteit aan.

Wij leveren het fotomateriaal dat de basis wordt van je huzarenstuk, maar je bent vrij om er naar believen ander grafisch materiaal in te verwerken. De beeldenbalk moet creatief en origineel zijn en moet ook de sociaal geëngageerdheid van UCOS weerspiegelen.

Meer informatie over de werking van onze organisatie en over de wedstrijd kan je vinden bij UCOS. Bel naar 02/649.69.63 en wij staan je graag te woord. Of stuur een mail naar lucy.vereerbrugghen@vub.ac.be.

Je kan je kunstwerkje inzenden tot eind november.

Ratzinger, met zijn encykliken- en klakken van zijn voetstuk

Paus Benedictus XVI schoot vorige week met scherp op het snelst groeiende geloof ter wereld: de islam. Met de hete adem van de ideologische concurrent om het eeuwige paradijselijke leven in de nek, spuugde hij in het Duitse Regensburg een uitspraak van de Byzantijnse keizer Manuel II (veertiende eeuw) in het gezicht van de moslims.

Zo leek het toch alleszins.. als.. je afging op de beelden, die ettelijke malen op alle kanalen die de digitale en analoge televisie rijk is, werden afgerold...

De berucht geworden uitspraak annex citaat beklemtoonde de zogenaamde barbaarsheid en wreedheid die Mohammed de wereld zou gebracht hebben, met als doel... juist ja 'een oprechte dialoog aan te wakkeren'. Wederzijds respect was niet meer zo wederzijds en de brug leek op instorten want de verontwaardigde reacties uit islamitische (en arabische) hoek lieten niet lang op zich wachten...

Vorig jaar had je Silvio Berlusconi die naar Dante verwees om de inferioriteit van de islam te 'bewijzen'. Vandaag citeert zijn confessionele evenknie een Byzantijnse keizer die in lang vervlogen tijden leefde. De Keizers' uitspraak valt te situeren in het historische kader van de feodale en pest-rijke middeleeuwen in onze contreien, die in schril contrast stonden met een Verlichte Arabische (islamitische) wereld, die weliswaar op zijn laatste benen liep. Leed die keizer aan een minderwaardigheidscomplex, dat zich stilletjes aan transformeerde in het alombekende superioriteitscomplex van het Westen, wegens de hierboven vermelde gestage terugval van de islamitische wereld, die ook ten prooi viel aan interne twisten.

Dat de islam 'deels' verspreid zou zijn door het zwaard, dat zeggen zelfs de islamitische schriftgeleerden. Maar de intellectuele eerlijkheid gebiedt ons om erbij te vermelden dat dit alleen Noord-Afrika en

Mesopotamië betref, de rest van het Aziatische continent bekeerde zich gestaag en vrijwillig tot de godsdienst van Arabische handelskapitalisten. En zelfs in het Noorden van Afrika kreeg je mits het betalen van een extra belasting recht op het uitoefenen van je eigen geloof en vrijstelling van de legerdienst: multikulti voor een licht prijsje dus, en hoe je het draait of keert, gezelliger dan een twintigste eeuwse gaskamer...

En plus, Afrika en Latijns-Amerika werden nog niet zo lang geleden, niet bepaald onzacht gekerstend (De Inquisitie) met evenveel doden als er vandaag mensen in Iran leven tot gevolg.

Tussenstand: de christelijke bijbel, de joodse tenach en de islamitische koran zijn elk op zichzelf 'sources of evil and hatred' geweest...

Ondertussen hadden de woorden van de paus de academische catacomben bereikt. Jawel, zelfs één onzer helden, professor Patrick Stouthuysen,

politoloog aan de VUB, heeft met een opiniestuk in De Standaard van 18 september de paus in bescherming genomen. Een schrijfoefening waarvan hij naar eigen zeggen niet verwacht had dat ze ooit nog (of nog eens?) uit zijn pen zou vloeien.

De basisidee in zijn opiniestuk houdt in dat er niet zoiets bestaat als recht op respect. Hier heeft hij natuurlijk een punt, alleen komt de andere zijde hiervan niet aan bod.

De paus oefende zijn recht op vrije meningsuiting uit wanneer hij zijn speech gaf, die na montage gereduceerd werd tot een kortstondig fulmineren tegen de grondlegger van het islamitische geloof. Hij, noch de media, kunnen gedwongen worden in te binden, omdat men zich nu eenmaal niet op het recht op respect kan beroepen, aangezien dit een normatief begrip is.

Maar, niet enkel diegenen die zich aangevallen voelen, na de fragmenten van zijn speech gezien

te hebben ontberen het recht op respect. Ook Ratzinger en zijn kudde kunnen geen aanspraak maken op het recht op respect wanneer er uit allerlei kampen verontwaardigde, dan wel woedende reacties volgen op zijn uitspraken. Het geweldloze deel van deze reacties is immers eveneens gelegitimeerd door het recht op vrije meningsuiting.

Kortom: geen recht op respect is een dubbelsnijdend zwaard. Wie geen respect toont, moet daarna ook niet verolgen reageren op een respectloze reactie.

We uiten onze mening echter niet in een vacuüm en zodoende is het noodzakelijk het louter theoretische kader te verlaten.

Indien de paus dergelijke uitspraken doet, heeft hij misschien wel recht op vrije meningsuiting, maar dat wil nog niet zeggen dat de huidige geopolitieke context niet meer van tel is.

Er blijkt dus zowel vanuit het Vaticaan als vanuit Washington en Brussel een nostalgie naar de oude vijand te zijn, aangevuurd door de oorlogen van geopolitieke aard die draaien om de controle van de gouden driehoek die van de Zwarte Zee tot de Golf van Aden reikt.

Bush poneerde voor de Algemene Vergadering van de VN dat „we ons volk zullen beschermen tegen degenen die de islam verdraaien om dood en verderf te zaaien.” (DS, 20/09/06)

Tegen nationalistische partijen in Libanon en Palestina dus die met een islamitisch discours – dat op het tweede plan komt - de integriteit en de onafhankelijkheid van hun land en haar grondstoffen bepleiten. Tegen het zootje opstandig ongeregeld in Irak die het monopolie op hun grondstoffen en grenzen bepleiten. Zou de periferie een ziel gevonden hebben met de islam?

Bilal Benyaich en Frank Vanaerschot

Verhaal

Het was ondertussen al weer een tijdje geleden dat wij ons hier hadden teruggetrokken in deze smalle koker van gewapend beton en glanzend staal. Hoeveel tijd er was vergleden of wat er nu precies daarbuiten allemaal was misgegaan, lag gehuld in nevelige sluiers van zware mist en morgendauw. Ook wat zich hier binnen had afgespeeld was moeilijk te reconstrueren: de brokstukken van wazige herinnering die nog niet voorgoed waren vervaagd, het zachte silhouet van wat misschien ooit een gebeurtenis was geweest, ja zelfs de sporen die op onze lichamen werden aangetroffen; zij vormden slechts tegenstrijdige berichten uit een wereld vol waanzinnigheid.

“Wauw! Flarden van gedachten schieten door mijn achterhoofd als verblindend-witte stralen!” klonk plots de stem van Robbie zachtjes door de ruimte. In zijn ogen blonk een diepe gloed van verlichting en extase. Ikzelf liep steeds maar rondjes doorheen dezelfde ruimtetijd: een kogelgat gaf uitzicht op een leeggezogen ruimte.

“euh ... gewoon ... euh ... euhm ... zoals de talige structuur der gepercipieerde werkelijkheid ... euh ... zichzelf differentiërend”

“euh ... ongeveer ja ... maar dan overal tegelijk en euh ... zichzelf eindeloos herhalend!”

Wij glimlachten gelaten en staarden voor ons uit. Uren, minuten, eeuwigheid... gingen ongeregistreerd voorbij. Er werd nu niet langer met elkaar gesproken en wij zwommen weer in eigentijd. Onze hooggelegen bunker had geen vensters op de werkelijkheid en geen banden met het leven. Het bijzondere tekort aan ademstof had ons weer tot ver voorbij de wereld verheven...

Ik liep nog steeds dezelfde cirkel wanneer ik plotsklaps overvallen werd door een geweldige goesting om te spreken: “Hey Robbie ... Robbie ... Luister dan: In mij ontvouwen zich weer zinnen die ik hardop uit moet spreken! In mij

ontvouwen zich weer zinnen, maar ze ontvouwen zich zo vlug: elke keer als ik ze wil grijpen, zijn ze alweer achter de rug!”

Robbie glimlachte meewarig en knikte mij begrijpend toe: hij wist het wel, dat zag je aan zijn ogen. Langzaam kwam hij overeind en begon een joint te draaien. De duisternis verwisselde zichzelf ondertussen nog maar eens veelvuldig van gestalten en zoog een ongekende rijkdom aan kleurnuances in zich op die de realiteit weer zachtjesweg verhoogden, de ruimte verwerd alweer tot zwanger meer der werkelijkheid waarin wij weer onderdoken.

“Voel je dat? De tijd? Hoe zij glijdt en schuift en zich multiplieert in conflicterende directies zoals zij toch ook steeds zichzelf blijft? Hoe zij stiekem kan verdwijnen?”

“Ja, zoals bijvoorbeeld toen ik nog zoveel kleiner was en ik op zonnige dagen in de speeltuin kwam! Hoe de dingen zelf schijnen!”

“Ja, net alsof je weet dat...”

“Ja, maar dan zo...”

“Precies! ... En steeds weer van tevoren.”

Ik liep me nu welhaast te pletter in de wazig-sterre ruimte, in de weeë duisternis. Het licht dat somtijds door de kogelgaten flitste wiep zichzelf te pletter tegen de muren en sloeg soms striemend in mijn gezicht. De wereld rond mij draaide...

Weer verdwenen wij volkomen in de doodgebloede ruimtetijd waar geen herinneringen voorkomen en de perceptie zacht verbrandt; de sporen van verleden uitgewist met de beweging van een hand. Zachtjes stroomt weer het leven zoals de werkelijkheid zich ontvlamt.

Wanneer wij dan vervolgens, als uit een droom,

maar weer ontwaakten; was de wereld koud en bang. De projectie van onze angsten vormde nu een nieuw behang en ook de wanden van de kamer schenen glinsterend en klam.

“Voel je hoe de lucht plots zoveel zwaarder weegt en hoe wij achterwaarts schijnen te vallen? Voel je hoe de kilte van dit licht onze harten weet te bevangen?”

“Sssshhhhhh nu, wees toch stil! Straks wakker je nog de demonen aan die in ons allen slapen!”

Robbie zat zichzelf nu heen en weer te wiegen met de handen rond het hoofd geslagen en de ogen op waanzinnig. Rond zijn opgetrokken benen lag een donker-grijze deken als een afgeworpen slangenveld waarnaar hij angstig staarde. Buiten viel nu duisternis; en ook de maan en sterren zwegen. De stadsgeluiden dempten zich tot een wirwar van gefluister. Ik voelde nu doorheen mijzelf hoe Robbie steeds maar vaster door de paranoia werd gekluisterd.

“Sssshhhhhh, rustig nu, wat spookt er toch door dat hoofd van jou, dat je plots overal aan twijfelt? Voel je dan niet hoe de slang je redden wil en je gedachten weer verduistert?”

Robbie scheen mij echter al lang niet meer te horen. Zijn vingers kromden zich tot harde, stompe klauwen. Over zijn gehele lichaam begon hij steeds ernstiger te rillen en ook het angstzweet liep in stromen over zijn gezicht.

“Kalm nu toch, Robbie, wees toch kalm en haal gewoon weer rustig adem. Straks is alles weer helemaal voorbij en dan zal de zon weer vrolijk schijnen.”

Toen ik vervolgens ook nog eens mijn arm kalmerend om Robbie's schouder legde - om hem bij te staan, te troosten -; begon deze plotsklaps uitzinnig-wild te gillen. Verschrikt trok ik mijn

arm terug en deinsde iet of wat naar achteren. Plotsklaps klonk er echter een ontzettend gebrul van vrachtwagens en treinen. Het ratelen van de zware wielen, het gebulder der motoren...

Onze smalle koker schudde nu zichzelf tegelijk naar alle kanten. Even leek het alsof de ruimte zichzelf luchtledig zoog en binnenkort zou imploderen. Het volgende moment waren wij er echter beiden zeker van dat onze smalle staalbetonnen koker in zou storten onder de frequenties der geluiden. De waanzin greep snel om zich heen en wij stierven duizend doden.

Toen werd alles rustig en de spanning was te snijden. Robbie, duidelijk heel erg aangedaan, zat voor zich uit te staren en mompelde, onverstaanbaar haast, onsamenhangende woorden. Wij zonken toen weer zachtjes weg in onze eigen knusse wereld waar de dingen desintegreren. Ik had opnieuw een joint gerold en wou deze juist passeren. Als in slow motion echter stond Robbie plotseling recht en wankelde naar voren. Heel even aarzde ik, doch voelde toen hoe hier het noodlot werd geboren. Ikzelf werd tegen muren vastgesnoerd en wist niet langer hoe nu weer geluid te produceren. Robbie liep nog even een cirkel door de ruimtetijd, als om nog net de nodige snelheid te halen. Vervolgens zag ik brekend glas en voelde hoe onze koker zich vulde met een heilzaam licht waaruit een nieuwe dag opbloeide...

Sindsdien vraag ik me steeds weer af: had ik dan die laatste vlucht echt niet kunnen voorkomen?

14 juni - 6 juli 2006

Over Buskruit en Maatschappelijke Orde

Toen Thomas Hobbes (1588 - 1679) schreef dat in de *natuurtoestand* alle mensen gelijk zijn, had hij een vreemde manier om die stelling te verantwoorden. Ze zijn gelijk, zei hij, omdat zelfs de domste en zwakste in staat is de sterkste en verstandigste te doden. Elkeen vertegenwoordigt dus een even groot gevaar tegenover eender welke ander. Deze principiële gelijkheid vormt de basis van een anarchie die geen naam kent. Want als iedereen op die manier gelijk is, heeft iedere individuele mens recht op alles. Voor Hobbes was dit een reële dreiging, aangezien de mens volgens hem gedreven wordt door een machtsonger die pas ophoudt bij de dood. Deze honger is verklaarbaar vanuit de onzekerheid waarin elke mens leeft met betrekking tot zijn voortbestaan in de toekomst. Dat de drift tot zelfbehoud voor Hobbes primair is, hoef ik niet meer toe te lichten.

Hoe komt het dat de samenleving dan mogelijk is, vraag de filosoof zich af? Hoe komt het dat we elkaar niet voortdurend de kop inslaan, wanneer we elkaar in de weg lopen? Welnu, naast deze driften in ons, hebben wij eveneens deel aan de rationaliteit. De rationaliteit laat ons toe in te zien dat wij onszelf van buitenaf moeten begrenzen - omdat een toestand van vrede het zelfbehoud van ieder afzonderlijk beter waarborgt dan de natuurtoestand - zelfs als wij daar vanuit onszelf niet toe in staat zijn. Voor Hobbes is de zelfbegrenzing dus niet iets wat een individu zichzelf kan opleggen, want hij zal zichzelf nooit straffen wanneer hij zijn eigen voorschriften overtreedt. Door gelijkheid zo te definiëren, wordt zij iets kwaadaardigs, een situatie die ten gunste van iedereen moet worden overwonnen. We komen dan samen om onze vrijheid in te ruilen voor veiligheid, een veiligheid waar de Leviathan, de samenvoeging van alle individuele krachten tot een gemeenschap die sterker is dan iedere enkeling, voor zal instaan. De oplossing wordt dus geboden door een tegenmacht, waarover geen enkel individu werkelijk gezag heeft (behalve de absolutistische vorst).

De problematiek van de sociale orde ontstaat wanneer hij de anarchie als uitgangspunt neemt. We zouden ons nu kunnen afvragen waar hij die hypothese vandaan haalde. Vanwaar het idee dat de zwakste en domste de sterkste en verstandigste kan doden en dat daarmee een soort gelijkheid ontstaat? Wat heeft hij gezien zodanig dat zijn verbeelding hem op die weg heeft gebracht? Het is niet onwaarschijnlijk dat het buskruit daar voor iets tussenzit. Want wat verandert er in de machtsverhoudingen eenmaal er vuurwapens zijn? De krijgers-logica wordt omvergeworpen. In de krijgers-logica triomfeert in de regel diegene met de grootste fysieke kracht en behendigheid. Zij wordt aangeleerd en zal slechts voor enkelen uitmonden in het effectief worden van het krijgsvormogen. Met het vuurwapen verliest deze logica grotendeels haar relevantie. In vergelijking met het zwaardgevecht, is het afvuren van een geweer kinderspel. Je geeft iemand een geweer en hij kan meteen als soldaat worden beschouwd.

Nog verrassender bij Hobbes is de oneerlijkheid waarmee hij zijn gelijkheidshypothese stelt. Oneerlijk, in die zin dat zij niet het product is van zijn meedogenloze empirische blik, maar van zijn eigentijdse fantasie. We moeten er niet lang over nadenken om in te zien dat zijn hypothese nogal lichtzinnig en ondoordacht is. Het is helemaal niet waar dat de domste en zwakste de sterkste kan doden. Neem nu een oude, zieke man die voor de rest aan zijn leven aan zijn bed gekluisterd is. Zal deze hulpeloze mens iemand doden op een onbewaakt moment, of kan hij daarmee dreigen? Natuurlijk niet, *tenzij je hem een geweer in handen geeft*. De natuurtoestand waar Hobbes over spreekt, zou toch plaats moeten vinden vóór elke vorm van beschaving?

Wanneer we dan abstraheren van Hobbes' intenties - en vooropgesteld dat mijn interpretatie van zijn hypothese houdbaar is -, wordt het bijna alsof de filosoof onbewust heeft gezegd: "Als alle mensen een vuurwapen hebben, dan zijn zij gelijk. Omdat deze toestand voor iedereen onstabiel is, moeten zij hun vuurwapens afstaan aan een macht die instaat voor het collectief en waarover niemand afzonderlijk gezag heeft."

Toen de vorst in zijn ontelbare pogingen om de hertogen het hoofd te bieden, toegang kreeg tot

technologieën die door het buskruit mogelijk werden, kon hij voor het eerst eens werkelijk een verschil maken. Na de bevolkingsexplosies die Europa in het laatste derde van de middeleeuwen beleefde, tezamen met de verdichting van de gronden en hun eigenaars, ontstonden er nieuwe werkloze horden. Voor een vorst werd het mogelijk om precies deze horden in te lijven in zijn leger dat hij voortaan van vuurwapens zou voorzien. De oorlogstoelagen konden nu op efficiënte wijze worden geïnd; het monopolie op geweld en belastingen werd een feit. Zolang dit tweevoudige monopolie nog onbestaande was, was de rol van een vorst uitsluitend weggelegd voor het aanvoeren van oorlogen. In *Het Civilisatieproces* (1939) heeft Norbert Elias deze dynamiek als volgt beschreven. De koning zit gevangen in een onstabiele dynamiek, die eigen is aan de structuur van zijn positie.

Hij moet er namelijk voor zorgen dat zijn hertogen hem trouw blijven en hem allerminst gaan beschouwen als een hindernis op weg naar eigen rijkdom. Hij kan van zijn troon worden gestoten of vermoord. Het verschil in macht tussen hem en zijn 'officieren' was immers nooit heel groot. In feite is hij gewoon de machtigste hertog. De vorst haalt zijn gezag enerzijds uit de verdeling van veroverde gronden aan zijn hertogen en anderzijds uit het prestige dat hem toekomt als legeraanvoerder. Om wat volgt te kunnen begrijpen, moeten we in het achterhoofd houden dat van de negende tot pakweg de twaalfde eeuw de munt als betaalmiddel nog weinig courant was. In de relatie van de hertogen ten opzichte van hun vorst was het rechtstreeks om gronden en goederen te doen. Nooit om geld. De enige manier waarmee de koning zijn officieren aan zich kon binden, was door het schenken van gronden die steeds een bron van vaste inkomsten werden. Deze wijze van betalen is echter van meet af aan problematisch. Wanneer een vorst de loyaliteit van een hertog wil afkopen, kan hij dit slechts door hem een geschenk te geven dat slechts waarde heeft in zijn totaliteit. Hij kan het niet in miljoenen stukjes kappen en hem aan de hand van kruimeltjes aan het lijntje houden (wat wel het geval is met de moderne loonarbeid, waar de arbeider elke dag opnieuw afhankelijk is van zijn werkgever.) Door hem dus alles in één keer te schenken, scheidt de koning een enorme band van loyaliteit. Alleen blijft die nooit van lange duur. Want telkens hij een hertog een stuk grond schenkt, vergroot hij daarmee de onafhankelijkheid van die hertog. De hertogen vragen zich af waarom zij zich nog met hun ondergeschikte positie tevreden zouden moeten stellen. Zij hebben immers niets te verliezen. Alles wat zij bezitten is integraal van henzelf en zij kunnen het verdedigen. De koning echter, heeft alles te verliezen. Voor een vorst zijn perioden van vrede dus fataal, wil hij zijn gezag enigszins bewaren. De hertogen krijgen geen gronden, worden zich bewust van hun zelfstandigheid en de koning verliest de mogelijkheid om prestige uit oorlog te winnen. Het buskruit en het einde van de krijgers-logica, zullen de uitweg vormen uit zijn ademnood. Maar we zijn daar nog niet aan toe.

In de twaalfde eeuw ontstond in de inlandse handelsknooppunten van West-Europa een nieuw fenomeen. Er werd in de steden geld gefabriceerd, en in grote hoeveelheden. Een onmiddellijk gevolg daarvan is dat de geldwaarde keldert. Diegenen die zich in deze evolutie staande wisten te houden, waren de handelaars, die hun prijzen verhoogden, maar ook de koning, die zijn (oorlogs-)belastingen verhoogde. Voor de hertogen was deze evolutie fataal. Hun gronden verloren aan waarde en konden dit verlies niet met extra inkomsten compenseren. In combinatie daarmee stond de vorst nu een betaalmiddel ter beschikking

waarmee hij zijn soldaten afzonderlijk zou kunnen vergoeden. Met diezelfde soldaten, nu van vuurwapens voorzien, zou hij efficiënter zijn belastingen heffen. De hertogen verloren hun zelfstandigheid en zagen zich verplicht, wilden zij hun status enigszins bewaren, zich te gaan vervegen bij wat stilaan een koninklijk hof werd. Op een wijze die zij voordien nooit hadden gekend, werden zij nu afhankelijk van hun vorst. De sociale klasse die hieruit voortkwam, noemen we de aristocratie. Een klasse mensen die slechts nog in rang zou kunnen opklimmen door in de gunst van hun koning te vallen.

Wat de lezer mag zijn opgevallen, is hoe van in hun vroegste dagen de munt en het vuurwapen een symbolisch bondgenootschap zijn aangegaan. Dit bondgenootschap heeft zich tot op heden

weten te handhaven. Zometeen komen wij daarop terug. Eerst moet ik u nog vertellen over de voorwaarden waaronder een vredevolle coëxistentie tussen staten mogelijk is en de rol van burgerijen daarin.

In de nieuwe tijd heeft in de West-Europese steden een proces van **arbeidsdifferentiatie** plaatsgegrepen. Deze differentiatie wijst op de specialisatie van beroepen enerzijds en

anderzijds op het complexer worden van productieprocessen. Hoe meer mensen betrokken raken in de verschillende ketens van éénzelfde productie, hoe meer zij onderling van elkaar afhankelijk worden. Met andere woorden: naarmate de lengte van de productieketens toeneemt, zal de interdependentie gelijk toenemen. Er ontstaat een diepgaande economische vervlechting waarbij storingen onmiddellijke gevolgen hebben voor het hele netwerk. Op een voordien ongekende wijze ontstaat voor de handelaars de nood aan interne orde. Deze klasse, die zich reeds in de veertiende eeuw een gezaghebbende positie wist te verwerven in Frankrijk (Frankische rijk), werd een belangrijke discussiepartner voor de koning. Naast de aristocratie moest hij nu eveneens met hen rekening houden. In Frankrijk deed zich het bijzondere geval voor dat hij deze klassen tegen elkaar kon uitspelen. Door hun beurtelings een dosis privileges toe te kennen, geraakten zij in een wederzijds machtsspel verzeild waarop de koning zelfgenoegzaam kon neerkijken. Beide klassen moesten een bedreiging voor elkaar vormen zodanig dat zij niets konden ondernemen, voorturend in beslag genomen als zij waren door hun precare posities. Wat de privileges van de burgerij betreft: de koning wierf uit deze klasse al zijn staatsambtenaren aan. Dit mechanisme, dat Elias het 'koningsmechanisme' noemde, zorgde voor de buitengewone voorwaarden waaronder de Franse vorst zijn staat zou kunnen consolideren.

De aristocratie putte nog steeds haar waardigheid uit oorlogsvoering. Zij leefde volgens een decadente, hedonistische krijgersmoraal die gebaseerd was op oorlogsmoed en misprijzen voor het kleine leven. De Franse revolutie, die onder meer een strijd was 'tegen de privileges van de adel', kon slechts plaatsvinden na de gestage bloei van het handelskapitalisme. In dit proces van verrijking had de burgerij enorm aan macht gewonnen. En haar waarden zagen er heel ander uit. Daar waar de krijger moed predikte, eiste de handelaar zuinigheid en rationele zelfbeheersing. Hij plaatste vrede tegenover oorlog; handel tegenover verovering. De burgerij ging zich alsmear meer identificeren met het idee dat vredevolle handel een maat is voor 'beschaving'.

Voor wat volgt moeten wij opnieuw bij Hobbes te rade gaan. De reden daarvoor is dat hij wel eens de denker van het *contract* genoemd wordt. Een contract is een officiële overeenkomst tussen twee of meerdere individuen, waarvan de naleving door de staat (de Leviathan) wordt gewaarborgd. Zonder staten zijn er dus ook geen contracten. Het contract waar Hobbes' meeste aandacht naar uitging was het *sociaal contract*, maar de uitleg die hij daarvan geeft is algemeen bruikbaar. Wederom toegepast op de economie, betekent zij het volgende. Een economie moet, wil zij stabiel zijn, met contracten werken. De munt heeft het vuurwapen nodig. Het monopolie op geweld vormt de keerzijde van elk contract, van elke officiële overeenkomst. Het kapitalisme wordt onderdeel van de staatsstructuur en omgekeerd.

Van meet af aan kennen staten twee fundamentele tendensen die elkaar chronologisch opvolgen. In een eerste fase zijn zij uit op expansie van de ruimte, de overheersing van alle volkeren. Dat is het imperialistische moment en is op interessante wijze belicht door de filosoof Marcel Gauchet, die haar verklaart vanuit de archaïsche religie (Zie zijn: *Le Désenchantement du Monde*). Hierin lezen we hoe de *imperialistische horizon* en daarmee de *universele categorie* vijfduizend jaar geleden kon ontstaan binnen een wereld die door een gesloten, lokale natuurvisie beheerst werd). In een tweede fase, nadat zij erin geslaagd is haar grenzen min of meer te consolideren, keert zij haar aandacht uitsluitend naar binnen toe. We mogen niet vergeten dat momenten van oorlog en interstatelijke rivaliteit vanuit zichzelf een interne cohesie binnen de volkeren onderling tot stand brengt. De eenheid resulteert dan uit oppositie. Wanneer dan vervolgens de bedreiging van buitenaf vermindert, omdat alsmear minder mensen zich persoonlijk bedreigd voelen door dit 'buiten', komen de interne spanningen tot leven. De oorlogsfunctie van de staat zal zich naar binnen keren. Denk aan de gruwel die de openbare terechtstellingen (urenlange martelingen, totale vernietiging van lichamen) tot 1760, en op sommige plaatsen zelfs tot 1840, in Frankrijk bleven kenmerken. De belangen van een rijk geworden burgerij zullen het proces van *interne pacificatie* alleen maar versnellen. Hier convergeert de visie van Norbert Elias met die van Michel Foucault.

Voor wat meteen volgt baseren wij ons op *Discipline, Toezicht en Straf. De Geboorte van de Gevangenis*. Op het einde van de zeventiende eeuw, zijn de illegalismen waarmee het volk zich nog geregeld inliet, grondig van karakter veranderd. Opnieuw spreken we hier over Frankrijk. Het aantal moorden en geweldsmisdrijven nam sterk af, maar daartegenover stond een enorme toename aan eigendomsdelicten, diefstal en oplichterij. In de loop van de achttiende eeuw vond vervolgens een algemene stijging van de levensstandaard plaats, een gestage bevolkingsgroei en een toename van rijkdom en bezittingen. Toename van interdependentie, zou Elias zeggen. We komen terecht in een situatie waarbij er op kwantitatief ongekende schaal geïnvesteerd werd in goederen en machines. De bloeitijd van en het geloof in de markt. Een tijd van enorme intolerantie ten opzichte van het eigendomsdelict brak aan en de burgerij eiste een meedogenloze verdichting van het controlerenetwerk. Op een historisch ongekende wijze werd de vervreemding van goederen gecriminaliseerd. Het is tevens belangrijk dat het de burgerij niet om onrecht als zodanig te doen was. Het rechtenillegalisme (fraude, belastingsontduiking, verboden handelspraktijken) liet haar volkomen koud en het is niet moeilijk om in te zien waarom.

Tot op de dag van vandaag bestaat er een symbolisch verschil tussen eigendomsdelicten en wat men *white-collar crimes* pleegt te noemen. Een diefstal met inbraak zal doorgaans veel zwaarder bestraft worden dan een *handige fraude*. Op het journaal zal men veel ophef maken over een overval en een gebroken winkelruit, (vooral als er dan ook nog werd geschoten) terwijl de pleger van een staatsfraude hooguit als een stoute jongen gezien zal worden. Elke sociale klasse houdt haar eigen illegalisme over. Opnieuw toont zich de alliantie van het vuurwapen, waarop het strafrecht in laatste instantie gebaseerd is, en de munt.

Gabriël Zamora Moreno

STUDIEPUNTEN TE KOOP

“de democratisering van het hoger onderwijs?”

Opinie

Voor de meesten onder jullie wordt degelijk en toegankelijk (lees: betaalbaar) onderwijs als een vast gegeven beschouwd. Toch krijgt ons fragiele onderwijssysteem telkens harde klappen van z'n nagenoeg enige geldschiet, de regering. Onder toezicht van de ondertussen beruchte minister van Onderwijs en Werk, Frank Vandenbroucke worden de omstreden Bologna-akkoorden tot een feit omgetoverd en dit door het fameuze plan VDB. In de goed gekozen woorden van de top-politici kent dit niets anders dan voordelen. Zo zouden de instellingen onderling de strijd aangaan, mogen de rendabelen zegevieren en worden de achterblijvers gedekt tot 2012. Vervolgens is het de bedoeling om het spel internationaal te spelen, waarbij de winnaars de eer ontvangen om met de grote universiteiten van de wereld te concurreren. In het volgend stuk concentreren we ons op wat er met de verliezers gebeurt...

Waarvoor dient het onderwijs?

Nietsvermoedenden zijn geneigd te antwoorden dat het onderwijs dient voor het ontwikkelen van zelfstandig en kritisch denkende individuen. Helaas is niets minder waar. Gedurende de geschiedenis diende elke vorm van onderwijs als politiek versterkmiddel van de toen heersende klasse.

De eerste vorm van georganiseerd onderwijs dateert uit de middeleeuwen. Vanuit kathedralen en kloosters werden scholen en universiteiten opgericht zodat de monniken en priesters konden worden opgeleid. Dit werden de intellectuele vertegenwoordigers van de kerk, die het ideologisch en moreel cement vormde van het feodale systeem.

De komst van de handel en nijverheid zou de nood creëren aan personen die handelsbalansen en rechtsregels konden opstellen, alsook individuen die iets afwisten van geografie. Het hierop gebaseerde onderwijsstelsel is echter nog steeds voorbehouden aan een selecte groepje van de bevolking.

Met de introductie van het kapitalisme verbeterde de situatie er niet op. Door de industriële en technologische revolutie moest het merendeel van de bevolking (arbeiders) noodgedwongen wonen en werken in schrijnende omstandigheden. Elke vorm van individuele zelfontplooiing werd hierbij onnodig geacht. Pas na enig georganiseerd verzet werd onder meer kinderarbeid afgeschaft en ontstond er in de meest geïndustrialiseerde landen een algemener basisonderwijssysteem, dat weliswaar beperkt bleef tot het aanleren van de hoogstnodige vaardigheden. Achteraf zouden arbeiderskinderen zich moeten tevreden stellen met een beroepsgerichte opleiding, gebaseerd op disciplinerende en competitie. De universiteitsbanken worden tot dan nog steeds gevuld door een beperkte elite van mannen. In 1839 telt België slechts 1503 universiteitsstudenten, honderd jaar later kent dit een schamele groei tot 11.113 studenten.

Na de Eerste Wereldoorlog ontstaat een revolutionair klimaat in de Sovjetunie. Dit gaat gepaard met de ontplooiing van een zeer vooruitstrevend onderwijssysteem. Sommigen beweren zelfs dat dit, tot op vandaag, nooit overtroffen werd. Ze was dan ook vrij toegankelijk en helemaal gratis, waarbij de nadruk vooral gelegd werd op het creatieve aspect en het mondig maken van individuen. Eerder abstracte takken kwamen natuurlijk ook aan bod, maar werden onder meer verbreed door het aanleren van de jaargetijden in het lager onderwijs, wat gekoppeld werd aan bezoeken aan landarbeiders op het veld.

Hoewel het ambetant is, moeten “progressieve” linksen toegeven dat zelfs onder het Stalinisme, niet alle, maar vele verworvenheden bleven bestaan. Het zou nog een poos duren voordat Europa een “poging tot” dergelijke onderwijssysteem aanging.

Omstreeks de helft van de 20ste eeuw ging een enorme economische groei samen met een democratiseringsgolf. Na massale protesten zoals de bekende studentenbeweging van mei '68,

worden toegevingen gedaan. Universiteiten en hogescholen worden betaalbaar en toegankelijker dan ooit te voren. Het is ook rond die tijd dat de ULB zich opsplijt in een franstalige en nederlandsstalige sectie. De laatste kennen we natuurlijk als onze VUB. We hebben gewonnen!

De zoete smaak van de overwinning?

De rooskleurigheid van de situatie leidde tot een grootschalige pacificatie van de beweging. Het werd vlug duidelijk dat er op lange termijn een hypotheek onder deze verworvenheden lag. Hier en daar ontstonden nog mini-bewegingen maar ze bleven hoofdzakelijk geïsoleerd. In 1971 wordt de wet op beheerraden gestemd, waarbij economische en sociale milieus rechtstreeks invloed krijgen op het beheer, maar waarbij ook tegemoet gekomen wordt aan de wil van de studenten tot inspraak. In datzelfde jaar maakt men werk van een ander, essentieel luik: de financiering. Hier krijgt het verhaal echter een typische Vlaamse inslag. De financieringswet is hoofdzakelijk gericht op rendabilisering en soberheid... De geur van besparingen hing in de lucht. De universiteiten zouden geld krijgen naargelang het aantal ingeschreven studenten (aka input financiering). Bepaalde takken (zoals mens – en maatschappelijke wetenschappen) krijgen te kampen met financiële tekorten voor onderzoek en uitbestedingen van personeel. Studierichtingen die als onrendabel beschouwd worden, krijgen steeds minder overheidssteun. In '72 gaat men vrolijk verder op de ingeslagen weg. De inschrijvingsgelden worden drastisch verhoogd en in '75 wordt een benoemingsstop aangekondigd. Dit alles is maar een proevertje van wat komen zal.

Het is pas met de opkomst van het neoliberalisme (eind jaren 70 begin jaren 80) dat de geur van besparingen echt begint te stinken. Eerst was er de regionalisering, een regelrechte verdeel-en-heers strategie waarbij besparingen centraal stonden. De bedoeling was dat de gewesten zelf hun onderwijssysteem konden beheren, maar de ongesproken regel luidt als volgt: indien één gewest besparingen doorvoerde zou het andere

dit ook moeten doen. Dat leidde tot de verbreking van de solidariteit tussen het personeel van het Waalse en van het Vlaamse onderwijs. In 1980 besteedde de overheid 7% aan het onderwijs. Dit zou in de komende jaren sterk verminderen. Vanaf 1989 publiceert de Europese Ronde Tafel van industriëlen een serie documenten waarin ze oproept om de publieke financiering van het hoger onderwijs geleidelijk aan af te bouwen om ruimte te laten voor de prive-sector en een Europese onderwijsmarkt te creëren waarin onderwijsinstellingen kunnen concurreren. Deze teksten zullen later uitmonden in de Bologna-akkoorden.

Besparingen op de vub in naam van de enveloppe financiering.

Een andere vorm van besparing was de enveloppe financiering. De minister zou jaarlijks een cheque schrijven en deze in lump sum aan een gegeven onderwijsinstelling overhandigen. Dit was eigenlijk maar een perverse manier om de verantwoordelijkheid naar de instelling door te schuiven. De instelling zou dus zelf moeten beslissen welke studierichtingen er niet rendabel waren, welke personeelsleden er overbodig waren en welke faciliteiten geprivatiseerd moesten worden. Dit maakt de taak van de minister makkelijker om geleidelijk aan de geldkraan dicht te draaien. Op de VUB is men vaak creatief geweest bij het omgaan met deze situatie. Sedert 1995 vonden verscheidene hervormingen plaats.

- De huurprijs van de drie laagste prijscategorieën werd opgetrokken tot de prijs van 4de klasse (+/- +100). De VUB beloofde via de SDS (sociale dienst studenten) dit te compenseren aan de benadeelden. En dat hebben ze dan ook gedaan, voor een periode van slechts één jaar...
- Vermits de studiebeurzen (van de staat) hoger werden, zou het verantwoord zijn de studietoelagen (van de VUB) te verminderen.
- De huurprijs is globaal +25 gestegen met het oog op gratis en onbeperkt internet.
- De kuisdienst is niet langer in de handen van de VUB. Het poetswerk gebeurt nu door een

privébedrijf ISS. De nadelen hiervan zijn dat de lokalen minder vaak gepeetst worden en dat de VUB voor minder personeel sociale zekerheid moet bieden, wat op lange termijn goedkoper is.

- Het aantal personeelsleden in de cafetaria neemt jaarlijks af, de prijzen van de maaltijden zijn ook het duurste van alle universiteiten in Vlaanderen.

- De security op de VUB is in handen van het bedrijf Securitas. De gestegen werkonzekerheid en de slechtere werkomstandigheden zorgen voor een grotere frustratie en afhankelijkheid van het facility management (je weet wel wie), met als gevolg vaak een agressievere houding van sommige bewakers. Ervaringen hiervan kun je navragen aan elke student die hier meer dan een jaar school loopt, of zijn te vinden in vorige uitgaves van de Moeial.

- Verscheidende ondernemingen zijn niet meer in handen van de VUB. Het Kulturkafé, Crazy Copy Center, Opinio, enz.. zijn volledig in privé handen terecht gekomen.

- Het sportcomplex is voor een gedeelte geprivatiseerd. Zowel derden en VUB-studenten zouden tegen hogere betaling van zo'n faciliteiten gebruik kunnen maken. Op dit ogenblik mag de doorsnee VUB-hanger geen gebruik maken van de pas omheinde loopspite.

Mogelijke primeur: Een aantal beleidsmensen spelen met de gedachte om ook de huisvesting van de hand te doen. Een mogelijke 'partner' is Quartier Latin die dan de koten zou beheren. Uiteraard gaat het hier nog maar om een voorlopige piste. Ook de uitbesteding van het restaurant is voor sommigen een droom. Maar hierbij stoot men natuurlijk op een neen vanwege het ABVV, verklaarde de rector enkele jaren op de Raad van Bestuur.

De intrede van de Bologna-akkoorden

In 1999 slaagt een politiek pakketje erin om heel België even op zijn kop te zetten. Zelfs de nationalistische partijen waren een tijdje niet te spreken over de “Bologna-akkoorden”, die initieel eenzelfde aanpak zou veronderstellen voor Vlaanderen en Wallonië. Maar wat is er nu eigenlijk mis met deze akkoorden?

Bologna wil België klaarstomen om concurrentieel te zijn op een eenvormige Europese onderwijsmarkt. De principes zijn de volgende: 1) eenzelfde (angelsaksische) structuur voor heel Europa. 2) curricula opgebouwd in (uitwisselbare) credits. 3) een eerste afstuderen na drie jaar (bachelor) gevolgd door een één of tweejarige verdiepende master.

Na '99 was er echter jarenlang geen sprake van wettelijke omschrijvingen voor de hervormingen. In de praktijk kreeg je de bachelors en masters. Het enige duidelijk aan deze ingreep was dat het niets mocht kosten en dat de bijkomende werklust aan het bestaande personeel gedoneerd werd. Deze hervorming ‘zou’ studenten rijper moeten maken voor de arbeidsmarkt en ‘zou’ nog veel meer, maar concreet krijg je een concurrentieel markt waarbij veel wordt afgetoetst op het “praktische”. Koppel dit aan de nieuwe financieringsprincipes, waarin resultaatsverbintenissen primeren op procesbegeleiding, en de bedrijfslogica wordt duidelijk.

De bedoeling is de besparingen en neoliberale hervormingen in Europa op het gebied van het hoger onderwijs beter te coördineren. Op termijn krijgt heel Europa eenzelfde structuur. Net zoals bij de regionalisering in België, zal indien een lidstaat hervorming doorvoert, de anderen onder druk gezet worden om dit ook te doen. In West-Europa wordt gemiddeld 1 tot 1.5% van het BNP uitgegeven aan hoger onderwijs. Het leeuwendeel van dit budget komt door overheidsuitgaven. De bedoeling is weliswaar om dit omhoog te brengen door middel van giften uit de privé-sector.

Inschrijvingsgelden zullen steeds duurder worden. Sommige rector's staan erop dat tegen het einde van de hervormingen prestigieuze universiteiten makkelijk tot +35.000 moeten kunnen afswindelen per inschrijving. Geen paniek voor ons, de VUB is dan ook geen prestigieuze

STUDIEPUNTEN TE KOOP

“de democratisering van het hoger onderwijs?”

universiteit. Bij het ontstaan van zogenaamde vuilbak universiteiten, waar de inschrijvingsgelden aanzienlijk lager zullen liggen, mag je niet verwachten een evenwaardig diploma te ontvangen. We zijn er gerust in dat de VUB tot categorie vuilbakuniversiteit zal behoren.

Naast de verhoging van de studiedruk door het nieuwe semestersysteem en het feit dat leerstof sneller moet verwerkt worden dan voorheen, vertelde de regering in 2005-2006 nog een mop. Mannen, kennen jullie deze al? Het heet het flexibiliseringsdecreet. De clue? Het zorgde voor een massale vertraging bij de inschrijvingen (tromgeroffel gevolgd door een cymbaal). De financiering op basis van het nieuwe hoger onderwijsstelsel volgt in 2008. Afwachten wat dit wordt.

De uitwerking van de Bologna-akkoorden

Om geen appels met peren te vergelijken moet alvast één iets duidelijk gemaakt worden. De uitwerking van bovenvermelde akkoorden is in essentie omvat in het Plan VDB. De bedoeling van het plan is om tijdens de overgangsfase 2007-2012 het Vlaamse hoger onderwijs klaar te stomen voor de aankomende Europese hoger onderwijsmarkt. In deze periode wordt het onderwijs nog voor het overgrote deel door de overheid gefinancierd, maar wordt een concurrentiemechanisme ingevoerd dat universiteiten moet voorbereiden op latere concurrentie op internationaal niveau.

Dit concurrentiemechanisme gaat als volgt te werk: De inkomsten van alle Vlaamse universiteiten en hogescholen komt in een pot terecht van 1,1152 miljard euro in overheidssubsidies. Van die pot wordt 5% verdeeld onder verschillende associaties, naargelang hun grootte.

Met associaties wordt hier bedoeld dat de verscheidende instellingen aangemoedigd worden om samen te werken. Dit op zich is helemaal geen probleem. Maar het louche van de zaak is dat het geld per instelling niet vast ligt. Grotere instellingen en associaties worden automatisch bevoordeeld tegenover de kleinere.

Het is zelfs zo dat instellingen die niet genoeg studenten, onderzoekers en doctoraten kunnen leveren, op termijn helemaal geen geld meer zullen krijgen.

Een andere 5% is weggelegd voor “projectgebonden middelen”. De overige 90% worden verdeeld op basis van een aantal door VDB gekozen parameters. Instellingen die goed scoren op deze parameters krijgen dan ook meer financiële middelen. VDB wil bijvoorbeeld komaf maken met richtingen waarin weinig studenten zitten. Kleine groepen met weinig studenten worden financieel zwaar afgestraft door de zogenaamde concentratie-index. De instellingen krijgen zelfs financiële aanmoediging om kleine richtingen af te bouwen.

Ook zullen vanaf 2007 universiteiten en hogescholen niet langer gefinancierd worden naargelang het aantal studenten dat zij hebben (inputfinanciering), maar naargelang het halen van bepaalde streefdoelen en quota op het aantal afgestudeerden (outputfinanciering). Dit impliceert dat studenten met studiemoeilijkheden, dikwijls ten gevolge van sociale achtergrond, sterk benadeeld zullen worden. VDB wil anderzijds wel geld op tafel leggen voor onderwijsinstellingen die veel beursstudenten hebben, maar biedt in het geheel geen extra middelen om deze aan te trekken. Er is geen geld voorzien voor zelfstudiecentra of betere sociale voorzieningen.

De outputfinanciering richt zich vooral op elitestudenten en zal de andere gaan verwaarlozen. We krijgen dus binnenkort een onderwijsstelsel naar Amerikaans model. Waarbij topinstellingen moeten vechten om zoveel mogelijk goede studenten binnen te halen. Ze moeten nu slechts een verwaarloosbare quota minderbedeelde studenten opvullen naarmate het past in kader van gezichtsredding en voor de rest hebben ze er baat bij om rijkere studenten aan te trekken i.p.v. zelf geld te investeren in goede sociale voorzieningen in de hoop extra beursstudenten aan te trekken. Wat het alleen nog erger maakt voor de goede studenten uit financieel zwakkere milieus is dat de minister bepaalde opleidingen, zoals master-na-master, in het geheel niet wil financieren. De

retoriek hierachter is dat een student tegen dan al kan werken en vervolgens een studentenlening (cfr. het Verenigd Koninkrijk) kan aangaan, zodat hij vroeg in zijn loopbaan al een hoop schulden aangaat.

Het is duidelijk dat in Vlaanderen één of hoogstens twee universiteiten zullen ontwikkeld worden als topinstelling. KULeuven scoort verassend goed op alle parameters en trekt hierbij veel extra middelen binnen. Kleinere universiteiten worden financieel verwaarloosd. Er is hier dus geen enkele sprake van “vrije concurrentie” maar eerder sprake van vermonopolisering. Ook moet in achtgehouden worden dat zelfs voor een topuniversiteit niet alles koek en ei wordt. De nadruk wordt vooral op commerciële aspecten van onderzoek gelegd. Hierdoor krijgen bepaalde takken, vooral de menswetenschappelijke richtingen, het zwaar te verduren.

Tot slot heeft dit decreet nadelige gevolgen t.o.v. het personeel van de instellingen. Indien alles blijft zoals het is zullen in de onderwijssector massale ontslagen volgen. Bovendien zal het concurrentiemechanisme de werkzekerheid in het hoger onderwijs nog verder in gevaar brengen. Veel onderzoekers worden dagdaags aangenomen voor een tijdelijk project. Na het afwerken van een bepaald project liggen deze individuen weer ongebonden op de arbeidsmarkt. Er is dus weinig sprake van vaste benoeming in de onderwijssector en door de afname van financiële middelen alsook de mogelijkheid van het verminderen van instellingen zal dit probleem niet anders dan verergeren.

Er is al massaal protest geweest tegen het financieringsdecreet VDB, waarbij vorig academiejaar al verscheidene betogingen zijn gehouden in o.a. Gent, Brussel en Antwerpen. Op 25 oktober zal er een meeting en actie georganiseerd worden in Leuven om de strijd tegen de hervormingen van VDB herop te nemen. De ALS roept op om een zo groot mogelijke VUB-delegatie naar Leuven te laten afzakken. Het is hierbij essentieel dat zoveel mogelijk studenten

en studentenkringen participeren.

Initiatief: een andere politiek

Alhoewel dit stuk een artikel op zichzelf waard is, kan de link tussen het oprichten van een andere politiek en de onderwijsfinanciering niet onder de mat geborsteld worden. Op 28 oktober wordt het startsein gegeven voor dit project, dit door middel van een nationale conferentie te Brussel. Alhoewel het officiële programma op deze gebeurtenis zal besproken worden, nemen de vroege berichtgevingen aan dat men opnieuw zal pleiten voor een 7% van het BNP aan onderwijs te besteden. In een andere politiek werken verscheidene linkse groeperingen en vakbonden samen. Er zal een tijdelijk programma worden voorgesteld waarmee de partij naar de federale verkiezingen zal trekken.

Beste medestudenten, indien U zoals ik er persoonlijk baat bij heb om het plan VDB te bestrijden omdat je niet aan de kwaliteitsnormen van het bedrijfje voldoet, kom dan alvast de 25ste oktober naar Leuven voor de actie tegen het financieringsplan alsook de 28ste oktober voor het nationaal congres.

Onze enige, naïeve, politieke hoop.

Nuttige Links

<http://www.anderepolitiek.be/>
<http://www.vub.ac.be/abvv>
<http://www.meermiddelenvooronderwijs.be>
“http://www.ond.vlaanderen.be/hogeronderwijs/beleid/Nota_VR_financiering_HO.pdf” http://www.ond.vlaanderen.be/hogeronderwijs/beleid/Nota_VR_financiering_HO.pdf
<http://www.ond.vlaanderen.be/bolognaproces/europa/documentatie.htm>

Jeffrey Geysens
vertegenwoordiger ALS

Voor Louis en de zijnen Beste Daniël,

Sorry, dat ik je zo gauw al weer schrijf, Daniël. Je bent hier nog maar een jaar uit Amsterdam overgekomen, wat je alleszins niet heeft belet om hoofdredacteur te worden bij de Moeial, en je wordt al blootgesteld aan de vreemdste capriolen op Belgische politiek vlak. Ik kan niet altijd blijven schrijven over hoe Benji met zijn nieuwe racecar in minder dan drie seconden vijf bejaardenkoppels van de baan kan rammen. Daarom, oh beste Daniël, ga ik je wat vertellen over het fenomeen dat ik de naam “Brussel Bashing” zal geven.

Brussel Bashing is sinds de Tweede Wereldoorlog een van de disciplines bij uitstek waar Vlaamsgezinde politici hun frustraties konden in uitlaten. Dat waren vooral die politici van wie hun VNV-lidkaart nog niet vervallen was en die thuis het boekje “propaganda voor beginners” hadden van een zekere J. Goebbels. Niet dat ik hier alle Vlaamsgezinden over dezelfde kam scheer, neen beste Daniël, mijn bewondering is groot voor een Van Hoorick of aanverwante zielen, maar vanaf het etnocentrisme een beetje teveel de bovenhand neemt; ben ik toch niet zo happig op al dat flamingantisme.

Nu dacht ik Daniel dat deze sport zou overslaan op “denkers” zoals die bij de VLD en CD&V zitten. Een Yves Leterme, die zat van zijn Westvleteren wel eens menig geit durft berijden, of een Hugo Coverliers, die ook niet gedronken te hoeven hebben om menig zattermans praat te verkopen, zie je wel vaker dergelijke uitblinken in het Brussel Bashen. Zo’n dingen verwondert niemand. Het is zelfs bijna een religieuze plicht geworden om zich te perfectioneren in deze sport.

Helaas, en oh helaas, Daniel, moet ik je opmerken dat nu onze “socialistische” partij en haar bekendste burgervaders inpikken op deze trend. Natuurlijk mag de vergeten glorie A.K.A. Louis Tobback nog een keer van zich laten horen. (Moest u echt hem niet meer herinneren, vraag je grootouders is of ze het verhaal met de kruisraketten op Kleine Brogel vertellen of vraag ze wie Frank VDB in de partij sleurde.) L. Tobback vertelde in De Morgen zijn hartbrekend relaas, waarin hij de gazet van Yves toevertrouwde dat hij het niet eerlijk vond dat Brussel met de centen van zijn Leuven ging lopen. De burgervader begreep bij hoog en laag niet waarom Brussel zoveel meer centen moest krijgen. Misschien zou iemand hem moeten zeggen dat

een stadje met maar een tiende van de inwoners van Brussel logischerwijs ook minder geld toegestopt krijgt. Moest hij dan ook nog begrijpen dat Brussel ook bij dit alles niet louter onze nationale hoofdstad is, maar ook die van de Europese Unie, dan zou je de mensheid al een eerste groot plezier kunnen doen. Frank Verbeeke was ook hilarisch toen hij voor meer geld pleitte voor het familiebedrijfje Hoet, ook wereldbekend in Vlaanderen als het SMAK. Dat hij zag als “een Beaubourg of een Tate Modern in een nabije toekomst”. Gent heeft dat nodig, aldus Frank. Al dat geld hoeft van hem niet naar Brussel gaan waar het toch verkeerd gespenderd zal worden. Misschien mag hij eens naar het AMSAB gaan in

de Bagattenstraat om te zien wat er gebeurd was met de culturele centra de Vooruit in de Bagattenstraat en de Vrijdagmarkt en hoe enkel de eerstgenoemde zich ook pas zeer recentelijk terug had kunnen heropwerken. Ook mag Frank zich er wel van bewust zijn dat zowel Beaubourg als Tate zich bevinden in hun respectievelijke hoofdsteden bevinden.

Dit zijn nog maar twee voorbeeldjes, maar ze beschrijven wel de trend die aan het groeien is bij de sp.A. (Ja, Daniel, ik schrijf het liever zo, omdat ik zo de A die voor ‘allesbehalve’ staat beter kan benadrukken.). Andere voorbeelden kan je terugvinden in de Schamper (Gents Studentenblad) waarin zowel ex-onderwijs minister, Vandebossche als ex-rector van de katholieke universiteit Leuven, Oosterlinck, vinden dat een kleine Brusselse universiteit niet nodig zal zijn in de toekomst. Hmm does 2012 ring a bell? Al deze bovengenoemde proberen telkens hun slag binnen te halen door in te spelen op “Vlaamse” gevoelens. Misschien zou het komen doordat ze niet weten welk thema aan te raken bij gemeenteraadsverkiezingen dat niet te moeilijk is.

Ik zou daarom hen graag naar hun graag nog ‘s naar de “unief” sturen zodat dat ze zouden leren uit het verleden, wat er met dat andere “grote socialistische bastion”, Antwerpen, is gebeurd. Was er daar ook niet zo’n sterk Vlaams Nationalistisch gevoel?

Daniël, het wordt tijd dat ik eens verder ben. Maar voor ik je laat; staat het Rijksmuseum en de Vrije Universiteit Amsterdam nog steeds in uw geliefde stad aan de Amstel?

Groeten Piet

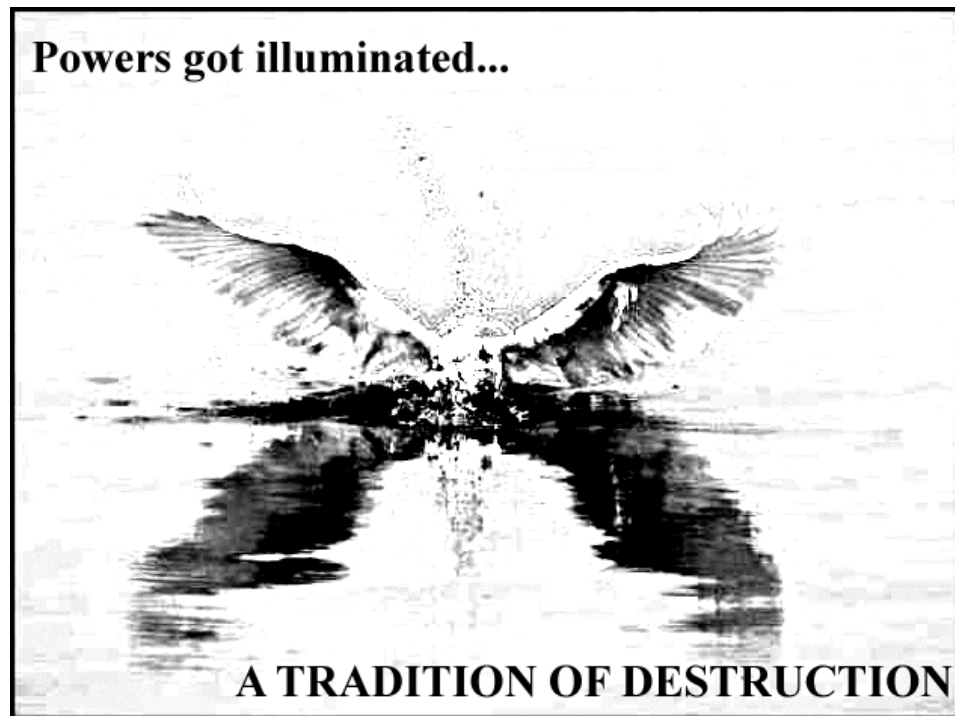
Ideologiekritiek : De Schoonheid Van De Lente

Wat voorafging: Toen John Earl Gray op 13 april 2002 werd vrijgelaten uit de 'Henry Young Penitentiary Institution' scheen het leven hem toe te lachen. Hij zakte dan ook meteen op zijn knieën en sprak vol goeie moed tot de zon over zijn voornemens om vanaf nu het extreme genot van de herwonnen vrijheid zo intens mogelijk te blijven smaken. De zon echter, zij lachte; en smalend liet ze zich uit over de menselijke goedgelovigheid en hun hang naar meer produkten. Al snel kregen de twee dan ook ruzie, en zoals dat gaat in het leven scheidden ook hun wegen zich in conflicterende directies. John ging vervolgens terug naar zijn geboortestad, alwaar hij ontdekt dat ook de wereld niet heeft stilgestaan tijdens zijn vijftienvijftigjarige verblijf in de gevangenis. Alles draait nu om vrijheid in zakformaat, te verkrijgen tegen standaardprijzen. John ontdekt echter al snel dat deze ICT-technologieën zijn drang naar absolute vrijheid niet kunnen bevredigen. John besluit dan maar zijn leven zelf in handen te nemen: hij slikt zijn criminele beroepstrots door en stapt het eerste beste interimkantoor binnen op zoek naar werk. Daar blijkt echter dat wie geen woonst heeft ook niet zomaar werk kan krijgen. Na een afmattend gevecht tegen de administratieve bureaucratie slaagt John er in de nodige formulieren in de wacht te slepen, waarmee hij een voorlopig onderdak vindt in het crisisopvangcentrum. Doch daar begint de ellende pas echt. Wanneer John begint aan zijn wanhopige zoektocht naar werk, ondervint hij namelijk reeds snel wat het is om gediscrimineerd te worden: zijn gevangenisverleden blijft hem achtervolgen als een schaduw die zich zelfs nog vertwijfeld aftekent tegen het donkere nachtelijke firmament. Maar John laat de moed niet zakken. Na veel gezwoeg en vernederingen vindt hij dan toch werk als metser-diender. Lang blijft hij aan de basis van het sociale werkverkeer; maar na lang volhouden en hard werken maakt John eindelijk carrière: hij wordt een volwaardig meester-metsers. John's leven tussen de 'happy few' bevalt hem goed: op persoonlijke aanvraag van de burgemeester wordt John dé man voor het uitbouwen van een heel nieuw stadscomplex dat moet dienen om gigantische bedragen wit te wassen; en vanaf dat moment is John's leven gevuld met hallucinante hoeveelheden champagne, klassehoeren en het Colombiaanse witte goud. Met een nooit geziene ijver gaat John aan het werk. Er wordt een gigantisch labyrint van funderingsgleuven gegraven en men begint met het gieten van de fundamenten. Door de enorme omvang van het complex breekt echter de grote cement-crisis uit! John zal zijn fundamenten nooit meer afkrijgen! Hij wil dit natuurlijk niet aanvaarden en trekt dan ook de woestijn in om cement te gaan zoeken op de zwarte markt. Onderweg ontmoet hij daar plots Sundri, en deze neemt John in de leer. Hij vertelt hem over de wereld van het gespuis, over de verderfelijke hang naar zekerheid die de middelmannen teistert en over de afkeer van het leven. Sundri spreekt ook over de menselijke hoogmoed en haar ongegronde angsten, haar vergeten capaciteiten en haar hang naar nieuwigheid, naar bloot en naar sensatie. Vervolgens bekeert Sundri John tot De Karakol en stelt zich voor als diens vertegenwoordiger op aarde. Hij preekt daarbij de schoonheid van het slapen en het nietsdoen, het passieve pijnlijk leiden... Plots verschijnt echter Monkie ten tonele. Deze vermorzelt Sundri als de gemene vlieg die hij was en neemt John mee naar verre, onbekende streken. Daar maakt hij duidelijk dat John nog te veel verblind wordt door het valse schijnsel dat van idolen en afgodsbeelden uitgaat. Hij laat John dan ook overlaten en alleen achter en verdwijnt weer even spoorloos als hij was gekomen. John ontmoet vervolgens de bergkinderen, die hem leren lezen in de toekomst en het verleden, in het moment en in de eigenheid. Ze leren John schrijven in de tijd en zien doorheen de ruimte en laten hem verduist en eenzaam achter, als een wolk van rots en rijstebrij... Vervolgens vermoordt John nogal onverwachts de zon. Hij begint een groot feestmaal voor te bereiden, maar al snel staakt hij deze activiteiten en gaat op wandel om van zijn belevenissen te bekomen. Op zijn wandeling ontmoet hij de prediker der moraal, de mens die de weg kwijt is, de zoekende en de drie koningen. Hij nodigt hen allen aan zijn feesttafel uit en vervolgt solitair zijn wegen, op zoek naar rust en kracht en zelfverschoning...

John had zich nog maar net aan het gezelschap der drie koningen weten te onttrekken teneinde zijn boswandeling weer te hervatten, toen zijn stille overpeinzingen alweder werden opgeschrikt door het verschijnen van alweer een nieuwe creatuur. Deze stond bewegingsloos langs de kant van de weg met wijd gespreide armen en sprak: "Ik zie u !" "Ja natuurlijk, dat lijkt mij nogal logisch. Ik zie u toch ook.", wierp John de oude man tegen. "Nee, nee, gij begrijpt mij niet", vervolgde de oude man, "Ik zie alles wat rondom u gaat en waar gij zelf ook mee omgaat, ik zie nog tot datgene wat zich diep doorheen uzelf afspeelt, voor uzelve nog verborgen ! Ik zie zelfs hoe gij sterven zult en hoe de mensen om u rouwen ! Kinderen zie ik, mensen ook, en mismaakten zelfs, en vrouwen..." De man nam even een bewegingsloze pose aan en leek welhaast bevroren. Na enkele ogenblikken sprak hij plotseling weer: "Ik ben de ziener en een gids voor al wie zoeken, ik ben een lichtboei voor de blinden en een windscherm tegen leedvermaak, ik ben het orakel dat elke weg ziet, ik zet elke vijand schaak."

John begon het van deze gevleugelde woorden reeds lichtjes op de heupen te krijgen. De ziener echter, zonder enig spoor van schaamtegevoel, ging onverstoort verder: "Kijk, ik weet dat gij mijn hulp belijft en dat gij dorst naar mijne wijsheid; ik weet dat gij behoevend bent, ik breng u raad en toegewijheid." "Kijk hé, vriendje, ik zal het u gewoon heel eerlijk zeggen. Ik wil dat ge uwe kop dichthoudt of ik zal er op moeten meppen. Ik krijg het vliegend schijt van uw gezeik en ik moet van uw hulp niet hebben !" Een zenuwtrek in het gezicht van de ziener verraadde dat hij het niet gewend was om op deze manier toegesproken te worden. Daar trok John zich echter niets van aan: "Kom vriendje, maakt maar dat ge aan de feesttafel zit. Als gij dan toch alles zo goed ziet, dan zult ge die ook wel weten vinden." En John keerde de ziener onverdroten de rug toe.

Nog lichtelijk geërgerd vervolgde zijn weg en hoopte nu van dit prachtige natuurschoon te kunnen genieten zonder alweer door dit van zeikers lastig gevallen te worden. Daar had hij zich echter in misreken, want plots hing er een klein scharminkel aan zijn mouw te bengelen. "Hebt gij de ziener gezien? Hebt gij misschien de ziener gezien? Hebt gij de ziener gezien? Geef antwoord!", schreeuwde het mormeltje, en het trok daarbij wanhopige gezichten. "Laat mijn mouw los, onderkruipsel, of ik bijt u in uw nek!" riep John terug, en hij schudde zijn arm wild heen en weer. Het misbakseltje vloog enkele meters door het luchtruim en kwam vrij onzacht terecht in een plasje modder. "Ach heer, heb medelijden! Ik heb dit alles niet verdiend! Ik was ooit gelukkig en vol vertrouwen en de wereld was aan mij, maar op een dag, ik weet niet meer wanneer 't gebeurde, vast toen ik even niet goed keek, toen ben ik 't geloof verloren en nu weet ik niet meer waarvoor ik leef! Ik heb horen spreken van de ziener en hoe hij mensen als mij geneest. Oh heer, vertel mij, is de ziener hier geweest?" "Ach mens, snapt gij dan niet dat er niets meer valt te zien? De zon die heb ik doodgemaakt - dacht gij dat gij nog iets om voor te leven hebt? De morgenstond misschien? Neenee gast, er is niks meer aan te doen. Het licht is uit de wereld - nu zult ge 't zelve moeten doen!" De mens die het geloof verloren had stortte zich ter aarde met de ogen vol van tranen en een weeklacht in de mond. "Ach heer, stop toch uwe woorden, ik wou dat ik ze niet verstond! Hetzelfde heb ik meegemaakt, alle geloof verloren! Hoe dan wilt gij dat ik wordt als

u: herboren?" "Wat wou ge dan nog doen misschien? Komaan, zet u toch recht! Volg gewoon de weg die achter mij ligt en dan komt ge vast terecht aan een feesttafel vol gasten. Zet u daar bij, want vanavond zullen wij feesten. De wereld is lang niet slecht."

Met deze woorden had John de mens die het geloof had verloren achter zich gelaten en vervolgde nu opgelucht zijn weg. Doorheen de bomen viel het gefilterde licht als sluiers over de varens en de vogels floten vrolijk over de schoonheid van de lente. John's gedachten stroomden nu van hem af als overbodige geschenken en zijn bewustzijn vulde zich langzaam met leegte. John liet zich met een diepe zucht neerdalen op het zachte gras en keek naar de einders der onbekende duisternissen. Hij vulde zijn longen met diepe teugen werkelijkheid en staarde verder in de verte. Verder dan de verste verte ontwaarde zijn oog de nuances van het morgenrood als helder-schone kleuren. Het zachte ruisen van de bomen verwaaide in zijn hoofd tot een heuse symfonie der wildernis. Hij droomde de muziek weer van weleer en liet zich door emotie overstromen. John zonk verder weg in dit melancholische mijmeren terwijl de muziek steeds harder klonk en zich plots leek te ontdebellen. Lichtvoetig naderden voetstappen als druppels op het water. John sloeg dan ook de ogen op en ontwaarde twee figuren. Het waren de muzikant en de danser die zich blijgezind op zijn weg begaven. Ze ontwaarden nu ook John en begroetten hem zeer hartelijk. De muzikant greep naar zijn draaitafel en scrachtte John goedendag in zeven verschillende talen. Vervolgens dropte hij een vette beat ter vergoelijking van het leven. John voelde zich opgewekt door deze onverwachte ontmoeting en sprak de muzikant en de danser hartelijk toe: "Ach jongelui, zet toch uw luit neer en vlij u zachtjes neder. Reeds heel de dag kwam mij allerlei uitschot tegemoet, maar nu gij hier bent maakt dat alles toch weer goed. Gij vrolijkt mijn gedacht op en werkt positief op mijn gemoed." "Blij dat gij ons zo hartelijk ontvangt, maar ik hou toch liever wel mijn samplers bij de hand. Ik speel u nog een deuntje ter verering van uw land.", zo sprak de muzikant en vervolgde zijn verhaal alweer in duizend verschillende talen en in noten van genot."En gij vriend, gij danser, uw lichtvoetigheid doet mij goed, gij weet dat al wie

werkelijk leven wil - ook ergens dansen moet." De danser drukte zich uit in gracieuze gebaren van dankbaarheid en genegenheid en draaide pirouettes als een tol. Hij fladderde de wereld rond en wervelde zich rondom.

"Zeg minnestreel, willen u en uwen danser zich vanavond niet bij mij begeven? Want vanavond vier ik feest. Ik heb al vele gasten, maar zonder u was het niet plezant geweest. Ik wil muziek en dans en vrolijkheid, jullie wil ik 't meest. Wilt gij mij beamen? Kom vanavond naar mijn feest! Maar blijf nu nog even hier want ik van mijn geluk bent gij de geest." De muzikant sampelde John's gelach en liet het in stereo ronddraaien tot een waanzinnigheid van geest; de danser verloor zichzelf, verwerd tot bloem en wolk en beest.

Na zo enige uren verder te hebben genoten van het uitzicht en het aangename gezelschap vervolgde John opgekweekt zijn tocht. De zachte wind waaide de laatste demonen uit hem weg en voor het eerst sinds zijn aanslag op de zon voelde John zich weer helemaal rustig en zonder enige spanning geworden. Hij zoog zich vol nieuwe energie en keek met brede lach naar het vervolg van zijn weg. De rest van de tocht kwam hem nu als een avontuur tegemoet, John keek met volle kracht uit naar wat zijn pad ook zou kunnen kruisen. Het baarde hem dan eerst ook weinig zorgen, toen hij verderop het paadje, alweder een paar andere mensen de volgende kruising van het bospad zag overpeinzen. "Gegroet vrienden!" zo groette John het gezelschap, want de wolken van het lieve leven hadden zijn hoofd reeds zwaar bedwelmd, "wees gegroet want deze dag die draait om grootse geluk en levensfeesten! Zeg mij vrienden, voor ik mij hier blijf verliezen in een niet te stoppen stroom van woorden en ander gezwammel. Zeg mij welke speling van het lot u hier heeft neergegoot, en deel met mij dit kleine gedeelte van de ruimtetijd." Eén van de mannen groette John meteen hartelijk en met net iets te veel enthousiasme terug: "Dag beste man, wees welkom en gezeten en luistert naar mijn verhaal. Want het is niet alleen spannend en vol ontroerende momenten, het is een verhaal vol smart en tragiek, vol humor en hoop. U zal beven en balen, beleven en weer stralen. Gij zult met opgeheven vuisten en tranen in uw ogen 'onrecht!' schreeuwen. Gij zult met uw handen saamgevouwen en blijde tranen uit uw

glimlachende ogen weer herleven. Hoort naar mijn verhaal, want het is de queeste van de mens die voor zich kijkt en de toekomst overschouwt. Ik leef nu reeds voor de eeuwigheid en spreek voor komende tijden."

John keek bij deze woorden even verrast op en wilde de man juist gaan antwoorden toen een andere figuur plotseling begon te spreken: "Ach heer, luistert toch niet naar hem want hij is de afgod van het heden! Hij spreekt maar over toekomstigheid maar vergeet daarbij 't verleden. Hij daar spreekt maar over vooruitgang en over toekomstige idealen, over het werken aan de eeuwigheid, maar blind is hij voor alles wat de geschiedenis ons kan leren! Ijdel is immers 't menselijke streven en een nutteloze verspilling van krachten. De geschiedenis die toont het ons: alles wat ooit wint aan groei verliest vroeg of laat ook weer haar krachten. Alle grootsheid was ooit al en wij kunnen er slechts naar smachten; de ondergang die komt vanzelf, dat is uitsluitend een kwestie van wachten."

John wou alweer gaan spreken toen een derde stem opnieuw zijn voornemen afbrak: "Oh gij welgekomen gast, luister toch niet naar hen, zij hebben het slechts over de buitenwereld en het wereldlijk gebeuren dat u wacht. Ik ben de mens die in mijzelf kijkt: ik heb mijzelf volledig in de macht en ik kan alleen maar aan mezelf denken, wat er reilt en zeilt in mij: ik hou u op de hoogte van hoe ik mij voel en alles daarbij. Ik ben de diepste psycholoog die ooit bij de mensen kwam want ik ben een insect onder glas." "Ach man, hou toch je kop!", onderbrak nu alweer een vierde stem, "Wat moet die mens nu wel niet denken? Jullie vallen hem maar lastig met jullie onzin en flauwekul! Vraag hem liever hoe het met hem gaat en toon ge gastvrijheid en je burgerzin, want gasten die moeten wij eren!" Hij draaide zich nu naar John toe en vervolgde: "Ach vreemdeling, welk noodlot brengt u hier en verliet alles tot nu toe als naar uw zin? Ik ben één al oor voor het verhaal van jou, kies zelf maar het begin." John echter, draaide zijn hoofd terug naar de man die achter zich keek, want die vond het nodig hier onmiddellijk op te repliceren: "ja, in anderen kunt gij de fouten zien die de mens reeds lang met zich meedraagt, maar laat u niet misleiden mens die naar de anderen kijkt, want terwijl gij slechts naar de anderen kijkt laat gij u leiden door hun driften, en gij leert niet van hun dwalingen maar maakt ze zelf opnieuw en opnieuw en opnieuw. Ik heb het allemaal reeds eerder geschouwd, maar het blijft zo grappig om zien." Hierop volgde een verwoede discussie tussen het viertal die duidelijk nergens naar leidde. John voelde zijn hoofd weer tellen en liet een onhoorbare doch zeer vermoeide zucht horen. Vastbesloten om zijn nieuwgevonden rust te behouden viel hij het gezelschap kalm doch dringend in de rede: "vrienden verlies jullie hier toch niet in een overloze strijd aan loos gedaver en gedaas. Komt gij vanavond naar mijn feestmaal alwaar wij naar hartelust kunnen praten en zingen en feesten en dansen tot in de vroege late uurtjes. Laat toch uwe geschillen varen, spaart uwe speeksel ende tongkracht, laat toch zo, die loze gebaren. Vanavond viert u tot aan de dageraad van de nieuwe dag die zal komen, maar nu verkies ik toch wel echt de rust van deze wandeling doorheen de bomen. Ik verwacht jullie aan mijn feesttafel, volg de weg die achter mijn rug ligt en ge zult daar dan wel komen. Laat mij nu, ik heb rust nodig en ook eenzaamheid en passietocht, ik moet er weer vandoor, ik zie u vanavond nog!" En John keerde de vreemdelingen de rug toe en verdween weer richting einders. Zijn hoofd liep weer helemaal om, maar de rust was weer voleindig...

(Wordt vervolgd)

Bram Langmans & Rob Werkers

Drama in Noord Afrika

Een Britse interpretatie door een Belg

De Trojanen hebben de oorlog verloren. De Grieken schrijven geschiedenis en de verliezers verlaten hun vaderland. Aeneas, de Trojaanse held, leidt zijn volk in deze exodus. In Kreta openbaart Juppiter aan Aeneas diens lotsbestemming. Aeneas moet zijn volk naar Italia, het land der voorvaders, voeren. Hij of zijn nageslacht zal aldaar een stad stichten, die Troje zal doen herleven en zelfs zal overtreffen. De godin Juno is de Trojanen echter niet wel gezind. Een vreselijke storm slaat de Trojaanse schepen uit elkaar en slechts 7 schepen spoelen aan op de Carthaagse kust.

Dido & Aeneas

Carthago wordt geregeerd door koningin Dido. Ze is afkomstig uit Tyrus in Fenicië waar ze de vrouw was van een schatrijke vent. Al die rijkdom voedde de jaloezie van haar broer in zulke mate dat hij Dido's man vermoordde. Hij wilde zelfs zijn eigen zuster ombrengen. Dido kon echter op het nippertje ontsnappen en sloeg met een groep getrouwen over zee op de vlucht. Ergens in het huidige Tunesië gingen ze aan land. De goden gaven Dido de toestemming een stuk land het hare te noemen maar dit gebied mocht echter de omtrek van een runderhuid niet overschrijden. Een beperkt oppervlak, maar Dido was knap in elke betekenis. Ze sneed de runderhuid in dunne reepjes en kon daarmee een groot stuk grond omspannen waarop de nieuwe stad Carthago werd gebouwd.

Aeneas, leider van de Trojaanse vluchtelingen, krijgt het voor mekaar dat de Trojanen in Carthago mogen blijven. De meeste Trojanen zijn de omzwervingen (toch ook al 7 jaar) grondig beu en verwelkomen de rust die ze opnieuw vinden in die prachtige stad aan de Noordafrikaanse kust. Ze beginnen zelfs de Carthaagse gewoonten en klederdracht over te nemen.

Venus, de dochter van Juppiter en de moeder van Aeneas roept de hulp van Cupido in om bij Dido de liefde voor Aeneas te doen ontvlammen. Bijgevolg valt Dido voor de charmes van de weliswaar verslagen oorlogsheld die intussen zelf smoorverliefd is geworden op Dido. Maar niet alle Trojanen zijn gelukkig met hun nieuwe bestaan. Ze hunkeren naar hun onbekende vaderland

en ergeren zich aan Aeneas, die zich meer en meer begint te gedragen als een verliefde schooljongen en zijn heilige opdracht van Juppiter lijkt te vergeten. Ook bij de autochtone bevolking neemt de spanning en onvrede met de Trojanen toe: "Wij hebben Carthago zelf gebouwd, zonder hulp van anderen en we hebben die Trojanen dus helemaal niet nodig. Bovendien moeten we toezien hoe onze koningin met de eerste de beste zwerver aanpapt en hem de baas over ons laat spelen!". Het komt Juppiter ter ore dat Aeneas niet van plan is zijn plicht te vervullen en hij stuurt een boodschapper om Aeneas onder druk te zetten Carthago te ruilen voor Italia. Aeneas schrikt van de goddelijke waarschuwing en hoewel hij Dido niet wil verlaten moet hij de wil van Juppiter gehoorzamen. Maar hoe moet hij het nieuws aan Dido verkopen. De Trojaanse held besluit dan maar zijn vertrek in het grootste geheim voor te bereiden en hem stiekem te smeren. Dido komt er natuurlijk achter dat Aeneas haar gaat verlaten en smeekt hem bij haar te blijven. Aeneas legt uit dat de beslissing niet door hem genomen wordt maar dat hij handelt op bevel van de oppergod. Dido reageert furieus: "Als een stelletje zwervers kwamen jullie hier. Ik heb jullie voedsel en kleren en onderdak gegeven. En jou, Aeneas, heb ik mijn paleis, mijn liefde, ja alles gegeven wat ik had. En nu ga je er vandoor. Je maakt me tegenover iedereen belachelijk. Oh, ik haat je, Aeneas. Ik haat je! Ik haat je!".

Aeneas voelt zich ellendig en schuldig. In z'n hart geeft hij haar gelijk, maar toch kan hij niet blijven. Dido beseft dat ze Aeneas voorgoed verloren heeft, en beraamt een afschuwelijk plan. Ze laat een enorme brandstapel oprichten voor de wapens en kleren, die Aeneas in Carthago gedragen had. Ze maakt haar onderdanen wijs dat het gaat over een magisch ritueel waarmee ze Aeneas terug kan

winnen. In het holst van de nacht varen de Trojaanse schepen uit. Terwijl Aeneas, met een hart zwaar van schuld, op het dek kijkt naar de stad, die steeds kleiner wordt, stort Dido zich in de vlammenzee. De wind draagt Dido's laatste woorden over het water: "Aeneas, ik vervloek je en in jou vervloek ik alle Trojanen!". Er klinkt nog een laatste doordringende kreet van de stervende koningin gevolgd door een doodse stilte. Heel wat jaren gaan voorbij eer Aeneas en de zijnen zich in Italia kunnen vestigen en pas veel later - Aeneas is dan allang gestorven - wordt door zijn nakomelingen de stad Rome gesticht. Maar door

toneelmuziek te gaan schrijven. Hij leefde in een tijd waar de klassieke overlevering van de Grieken en Romeinen herontdekt werd. Vele klassieke drama's werden opnieuw opgevoerd, soms in een gemoderniseerde aangepaste versie. Ook de Engelse legendes en geschiedenis waren onderwerp van menig theaterstuk. Werken als King Arthur, The Fairy Queen (gebaseerd op Shakespeare) en Dioclesian zijn werken waar Purcell de muzikale noot verzorgde. Het gaat hier immers over zogenaamde semi-operas. Semi-operas waren een vreemde, typisch Engelse kunstvorm waar gesproken dialogen

Jan Decorte

Op 3 september 2006 werd Dido & Aeneas van Purcell opgevoerd in het Kaaithheater. De Moel was zoals steeds vetegenwoordigd in de perstribune tijdens deze culturele hoogtij. De regie was in handen van ene Jan Decorte, alom bekend en gelauwerd om zijn kinderlijke excentriciteit. Met Dido & Aeneas regisseert Jan Decorte zijn eerste opera. Een Britse barokopera nog wel. In het programmaboekje staat te lezen dat Jan het scenegebeuren wenst te herleiden tot zijn pure essentie: geen grote middelen of pracht en praal, maar, zoals hij het zelf uitdrukt: "een chique, verheven avond van hoofse klasse. Minimaal, abstract en authentiek". Minimaal is wel het juiste woord en de essentie stemt overeen met een totaal kapotgefilterd DC-effect waar we uiteindelijk allemaal naar een spreekwoordelijke grijze muur aan het staren zijn. Laten we eerlijk zijn, dat minimalistisch gedoe is al 20 jaar één groot cliché. Het is hoog tijd voor een goed gevulde scene met wat kleur en floskes en ook wat toeters en bellen als het aan mij ligt. Kortom, naar mijn mening was de regie en het decor triestig. Gelukkig ging ik niet kijken voor de regie van Jan Decorte maar kwam ik voor de muziek en ik was al blij dat Aeneas geen blote vent was met een helmpje op en vlamme speer in de hand en Dido geen overschminkte heroinehoer met spataders (artistiek toch?).

De muzikale leiding was in handen van Richard Egarr. Laten we zeggen dat deze man met zen productie een schot in de roos heeft. Samen met het B'Rock ensemble (een jonge instrumentale groep die de Rock en Swing in het klassieke genre opnieuw in de verf wil zetten) slagen ze er moeiteloos in een authentieke muzikale begeleiding op oude instrumenten te verzorgen. Een ware verrassing daar de meeste ensembles Purcell met een continentale blik benaderen. Egarr weten echter de unieke sfeer, die de Engelse barok zo typeert, op schitterende wijze te reproduceren. Bravo. Zelfs Bravissimo!

De meeste solisten werden geïmporteerd uit Engeland. Een goede zet. Deze mensen hadden duidelijk een grote affiniteit en ervaring met het werk en waren niet al te veel besmet met onze continentale, pathetische, mierzoete, stroperige... kortom overromantische interpretaties. Puur technische zang, emotie zonder karikaturale overdrijving, die op een of andere manier zo populair is geworden. Ik kan natuurlijk een hoop technische opmerkingen spuien maar dat is zinloos: de muzikale omkadering was goed en daarmee basta. Als totaalspektakel was het zelfs prima. Ik ben op 5 september nog maar eens gaan kijken.

Frederik Verbist

de eeuwen heen blijft Dido's vloek rusten op het volk van Aeneas: Altijd zullen Carthago en Rome doodsvijanden blijven!

Henry Purcell

Hij is ongetwijfeld de grootste componist die Engeland ooit heeft voortgebracht (Handel is en blijft ne pruis). Henry Purcell, ook wel de Britse Bach genoemd, leefde in de bloeiende periode na de restauratie, die de monarchie heeft hersteld als reactie tegen de Puritan Commonwealth en het muzikaal establishment opnieuw waardeerde. Henry stamt uit een muzikale familie - zijn vader was zanger in de Chapel Royal - en zal gedurende 25 jaar aan het hof werken, waar hij de frivoliteiten van zijn koning - hij zal er 3 zien passeren - en de intriges om diens opvolging, overleefde. Purcell componeerde onverstaanbaar verder en pende, hoewel hij amper 36 jaar oud werd, een gigantisch, divers en vernieuwend muzikaal nalatenschap neer. Tijdens zijn carrière schopte hij het tot organist van Westminster Abbey en de Chapel Royal, assistent-schatbewaarder van de koninklijke instrumentenverzameling, en hofkopiist. Purcell's eerste werken bestaan uit een reeks fantasias voor violen, meesterwerken van old school contrapunt, en enkele sonates voor violen naar Italiaans model. Voor de Royals schreef hij een schare odes (Ode for the Duke of Gloucester's birthday, Ode for Queen Mary's birthday, ...) maar ook de Anglikaanse kerk was een goede klant (Morning and Evening Service, het Magnificat en Nunc dimittis, Te Deum en Jubilate). Zijn bekendste werk is waarschijnlijk de begrafenismuziek voor Queen Mary (vaak te horen in films e.g. A Clockwork Orange) zuiver, triest, schoonheid in eenvoud (ze was tenslotte maar een koningin).

Purcell verzekerde echter zijn toekomst door

gecombineerd worden met overdadige kostumering en enscenering, dans en muziek. De professionele acteurs in de hoofdrollen moesten zelden zelf een muzikale rol voor hun rekening nemen.

Het verhaal van Dido & Aeneas inspireerde Purcell tot het schrijven van zijn enige echte volwaardige opera, als reactie op de eigenlijke traditionele opera uit Italië, die nooit vaste voet heeft gekregen op het eiland waar de hybride semi-opera heerste. Het verhaal werd hier en daar aangepast (e.g. de goden werden vervangen door heksen en Aeneas is meer een antiheld dan een oorlogsheld) maar de kern van het drama is nog steeds aanwezig (meisje wordt verliefd op looser die haar op laat staan voor een infantiele lotsbestemming).

Vermoedelijk geschreven voor een conservatieve meijesschool in Chelsea, is Dido & Aeneas een hoogtepunt waar het unieke talent van de componist ten toon gespreid wordt: Purcell als meester van diversiteit en het aligneren van de muziek met de tekst. De opera is niet volledig intact gebleven. Enkele arias (e.g. het perspectief van Aeneas) hebben de tand des tijds niet kunnen doorstaan. Daarom duurt het ganse werk slechts 50 minuten en is het niet altijd even coherent. Gelukkig zijn de vrouwelijke rollen wel intact gebleven: "Ah! Belinda" en "Dido's Lament" behoren tot de prachtigste arias ooit voor een mezzo en zijn terecht wereldberoemd.

Om af te sluiten nog een anekdote. Purcell was een liefhebber van overdadig drankgebruik en kwam vaak stomdronken thuis aangewaggeld. Zijn vrouw was hier niet mee opgezet en op een zekere nacht laat ze hem buiten staan. Het was koud en nat. Henry houdt er een longaandoening aan over en 3 dagen later sterft hij.

Henry Purcell, 1659 - 1695

Ik Verkeer

Het is genoeg geweest

Rood, rood...rood. Groen!
TUUUUtuttuu! Wat de Fuck zit ik hier in een auto. Een Cheverolet Bel Air zonder veiligheids gordels. Niets snap ik hiervan, en dan te zeggen dat ik enkele minuten terug aan het werk was.

Het is nog altijd groen en de gehele tijd al sjezen de auto's mij voorbij. Zo vlug mogelijk wegwezen, dacht ik, en draaide de sleutel om. Gr, grr, dit bakje wil niet starten. Ik ben Angstig door de combinatie van waanzinnige snelheid, 2 uiterst smalle rijstroken, waarvan 1 door m'n chevy bezet en de 90°-bocht, 20 meter voor de verkeerslichten. Terwijl ik schichtig nogmaals de sleutel probeer, wens ik: "nee, a.u.b. laat me hier weg gaan, ik kan hier niet langer blijven staan, start dan, er kan elk ogenbl.." BAM!! Daar is het dan! Wat een droge knal. Een BWM kan niet tijdig remmen, waardoor de bestuurder zich niet de moeite genoodzaakt ziet om daadwerkelijk de voet op het pedaaltje te drukken. Met zijn volle gewicht en snelheid recht toe, recht aan in m'n gat, nog voor ik het doorheb. Was me dat een deukpartij! U kunt inbeelden hoe ik, zonder veiligheids gordel uit mijn vierwieler gekatapulteerd, het glas breek, en met heel m'n bakkes SMAK op het beton. Bloed, bloed ik en ben vermaccreeerd. Een been lichter en zwaarmoedig lig ik even stuurloos op de grond. Eerst kijk ik naar het lichaam in mijn bezit of wat er van over blijft, daarna werp ik een bebloede blik naar en tot bij de brokkenmaker. Wunderbahr, die is ongedeerd en ligt zich daarboven nog es kreupel te lachen ook. Hij traant zo hard dat ik in den beginne denk, hij heeft toch pijn, maar de bulderlach overtuigt me van het tegendeel. Ik sleep me naar hem toe en roep: "Zijde Gij Zot Misschien?" , elk woord beklemtonend, dan in een ruk, hees en met mijn laatste adem: "Ik had wel dood kunnen zijn!". De man schrikt en stopt zijn gelach weg in de broekzak. "Ach man", spreekt hij ijzig, "maak je niet druk en pas op wat je zegt, voor je het weet..." Ik voel me geschoffeerd, na al het onrecht aangedaan door deze klojo, tutoyeert ie me als een hoopje vuil. Oké, na het ongeval blijft er niet veel meer over, maar toch. Mijn weerwoord komt eraan: "Ben je verzekerd, haal je papieren boven of ik bel de politie hoor! Hoor je me!" De gespierde chauffeur begint, zo mogelijk, nog harder dan zojuist te lachen, nu iets grimmiger. Voor de rest van mijn repliek verwoord is, rampt die man daar zijn combatboots in mijn al gehavende smoel. Dit kan u verbazen, maar deze actie is gemakkelijker gedaan dan gezegd. Ten eerste, hij heeft legerschoenen. En ten tweede, ik lig met de buik op de grond, met het hoofd op voethoogte naar hem opgericht, op 1 been kan men niet staan weet u wel

Wat een situatie. Laten we verder gaan, dus: mijn hoofd, het moge evident zijn, wordt door de aanvliegende kracht naar achteren gerukt, over mijn body mass index. Ik lig nu op de rug. De agressor brult me toe: "Je gaat me niet vertellen dat ik je nu pijn doe!". "Verdomme!": voegt hij er nog lichtjes geërgerd aan toe. Inderdaad ik voel niks, tot nu nog niet de minste au of ai geuit, en toch zie ik er half dood uit. Wat is er aan de hand? "Doe een wens.", hoor ik. Ik wens die auto met hem erin tegen die muur te zien plankgassen. Zo gezegd, zo gedaan, hij vertrekt, crasht en glimlacht. Ik sta perplex op, een meesterlijke stunt. Deze man is een wonderdoener. Bijna verzoek ik nogmaals geschopt te worden, maar hou me juistekes in. Hij kijkt me strak aan recht in de ogen en vraagt onbewogen en veel te serieus: "Heb je het nog altijd niet door?". Ik weet niet wat zeggen en er valt een stilte over ons gesprek, tot de kerel zelf antwoordt: "Je zit in een droom, je Droomt! Is het niet prachtig? Wat je verwacht, beïnvloedt hier rechtstreeks je leven, met alle lichamelijke gevolgen van dien. Geniet er van!" Uit de illusie van de realiteit ontwaakt, beginnen mijn wonden te helen. Ik voel me terug sterk en kan nu volop aan het dromen slaan. Contact met het wereldebewustzijn dat is een mooie droom. Een paar vleugels verlang ik en stijg op. Maar in deze moderne tijden en als zovele malen voorheen, neemt de droomwereld een eigen loopje. Zo kom ik terecht op een immense vlieghaven, die mijn vraag naar kennismaking met het bewustzijn van ons mensdom Symbolisch beantwoordt. Een hippe airhostess verwelkomt me, ik schat het oudje plusminus 60. U komt voor de introductie met het collectieve, volgt u mij. Dit is de eerste

keer? Spannend? En bij passagierstunnel 119 hoor ik: "hier is het" ze glimlacht verlegen, net niet triest. Wat een wrak, moeten we met die roestige kolos vliegen? Een slag in het gezicht, het vocht stroomt uit mijn ogen. Is dit het niveau der mensheid?

De vlot babbelende stewardess begint te troosten. Jongeheer, ik werk hier al 45 jaar en het wrak zoals u het bezingt vliegt nog altijd. Het is bizar, maar wat uit mijn mond kwam was operagezang. Ze vervolgt: "Mijn eerste keer, ik weet het nog goed, ik was aan het citytrippen. Shampies in San Francisco waren het. Zalig vliegen tijdens die periode, dat samenhorigheidsgevoel! Financieel ging het ook goed, deze mastodont gekocht om iedereen te kunnen ontvangen, besef dit. En dan het ergste! Bredero zei het al, 't kan verkeren. Heb je ooit gehoord van de aanslagen? Ja, wel onze markt, plannen en toekomst in duigen, vele mensen komen nog kijken, maar blijven met beide voeten op dezelfde grond." Ze verhoogt haar stem opnieuw: "Onze trots bestolen van zijn ademruimte!" Dan weer treurig: "en zie het resultaat."

Niet aan te zien, moet ik toegeven, de afbladderende verf en de roestplekken. "Het gaat nog veel verder, we zijn de vaste klanten verloren.": hervat ze het relaas. "Zie je daar die supersonische adelaar? Dat is de privé-jet van de Dhaila Lama.

Het ongewapende gevechtsvliegtuig is volledig wit gestroomlijnd, met op het staarteinde in het oranje Virgin gesigneerd. Bij het induiken van het luchtruim verwacht je een straaljagergeluid, maar neen, er ontstaat een krachtig oohmm. Deze beauty vliegt als de duif van Magritte, hemels langzaam in een eeuwig stralen. Verder zijn er nog de regenboog der groene vrede, de driekleur van de Rastafari's, de blauwe helm,..." Ze verveelt me en het is tijd om in te schepen. Ik praat weer normaal, bedank en wandel de tunnel in. "Aangename Vlucht!" wenst ze me na. Het valt me op, er zijn veel gebruikte mannen met baarden, tulband, maatpak en laptop. We vertrekken gezamenlijk. Een gerammel van jewelste geproduceerd door onze vlucht, wordt versterkt met het bidden en prevelen van de zojuist vermelde mannen. Een hectisch en luidruchtig tafereel. Zodus vlucht ik nogmaals, de cockpit in.

De piloot zegt: "Wanneer zullen ze het geloof in stilte weten belijden? De egotrippers!" "Ge, hallo, waar vliegen we heen?", vraag ik verlegen. Haha, ben jij een leuke, wij hebben geen bestemming. Iedereen wil ergens anders naartoe. Dus cirkel ik rondjes, dan zijn ze allen een beetje gelukkiger, hihi.

Ik denk:, Wat is dit! Als iedereen iets anders wil, willen ze toch hetzelfde, namelijk iets anders. Dit is de evolutie van het individuele bewustzijn, waarvan de fictieve som het collectieve voorstelt. Het benodigde om zielen te linken, is een open geest en onvoorwaardelijke aanvaarding van de ander. Dit gebeurt best in stilte, en rust is er niet. Ik wil weg uit dit zottekot, het is een tijd om wakker te schrikken.

Plotsklaps zing ik weer, luid, ditmaal een lied: "Ik spring uit een vliegmasien, alleen maar..." John Jooohn, de stem van een sirene klinkt aanlokkelijk. Ik val en blijf vallen, weerstand, er is geen ontkomen aan. JOHN!!!! Eindelijk, John de baas wil je spreken, hij verwacht je, nu. De realiteit is zo weerzinwekkend nog niet. Voor mijn pasgeopende ogen staat de bloedmooie secretaresse van de baas, lang zwart haar, sensuele heupen en ferme borsten. Het water in de mond antwoordt ik: "mmherg".

Bij de baas van de secretaresse z'n bureau aangekomen, deelt die mee: "De laatste weken is je productiviteit ernstig gedaald, en begaan met het personeel, vraag ik me af wat er mis is." Ik zeg: "Niets erg" en verzin wat problemen met de vrouw. Mijn broodheer onderbreekt me: "Zwijg, ik ken er alles van! Gelukkig is er die secretaresse van mij. Tis goed, kgeef je nog een kans, want ik begrijp de werkmens of zal ik proletariër zeggen. Maar dat woord ken je niet hé, kheb Marx gelezen enzo."

"Dank u, ik maak er meteen werk van." sis ik met ingehouden woede. Terug op mijn werkplaats aangekomen, leg ik het hoofd neer, sluit de ogen en keer weer naar de chef. Sla hem in het gezicht, vergezeld door de woorden: "Ik neem ontslag!". Fluitend loop ik naar huis, alwaar de secretaresse van de baas plaatsvervangster is van mijn vrouw. Zij is gekleed in een pittig lingerietje, en dat is het. Nu volgt normaliter een erotische pornoscène, maar door en voor gevoelige lezers gecensureerd. Het is genoeg geweest.

Nada

Colofon

De Moeial

Maandlijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur.

Ons redactielokaal is gelegen te Triomflaan 62. Elke woensdag om 20 u is er redactievergadering. Iedereen is welkom!

Alle opmerking, vragen of reacties zijn welkom. Stuur een mailtje naar: moeial@vub.ac.be

Bezoek ook eens onze website: www.vub.ac.be/moeial

Verantwoordelijke Uitgever
Bram Langmans

Coördinator
Daniël van der Meer

Vice-coördinator
Rob Werkers

Secretaris
Thomas Martin

Penningmeester
Frederik Verbist

Lay-out
Daniël, Gabriël, Bram

Illustraties
Archief, Ruben, Bram, Mohamed

Achterflap
Ruben Brabers

Redactieleden
Ruben Brabers, Ben Van Overmeire, Thomas Martin, Bram Langmans, Rob Werkers, Bilal Benyaich, Michaël Pleumeekers, Gabriël Zamora Moreno, Frank Vanaerschot, Matthias Vanheerentals, Daniël van der Meer, Daan Essers, Frederik Verbist

Redactiemedewerkers
Piet, Peter Bill Kisitu, Anouar, Pieter Vissers, Deniz, Pieter D.

oplage: 1500 ex.

Abonnementen

Storten op rek.nr.001-1386975-48 met melding abo

Gewoon abo: 8,25 euro
Steunabo: 24,79 euro

De redactie is *niet* verantwoordelijk voor publicaties van het BSG, V.O., Dienst Cultuur, lezersbrieven, opiniebijdragen en standpunten.

Kom en schrijf voor De Moeial!

Redelijk Onzinnig

De Lezersbrieven & Publieksreacties

In reactie op onderstaande mail zijn wij overstelpt door mails, waarvan een selectie De Moeial heeft gehaald. Goed gedaan, ga zo door.

“Lieve studenten,

Met de tweede zit bijna achter de rug, zult u – lieve student – zich het afgelopen jaar ongetwijfeld regelmatig tot in het spreekwoordelijk groene en gele uwer ziel hebben geërgerd aan menig cursusboek. Prachtige non-informatie of misplaatste literaire aspiraties passeren meer dan eens de revue en doen zich voor als nuttige leerstof.*

Welnu, uw opdracht is al de on- en stompzinnigheden (de bouwstenen voor een kritische geest) die onze geliefde proffen in hun grenzeloze eruditie neerschrijven, naar De Moeial te zenden. Een selectie van citaten zal in de eerste Moeial verschijnen. Onder de beste inzendingen worden prachtige prijzen verloot. CITEER VOLLEDIG EN NAUWKEURIG, EN VERMELD UIT WELKE CURSUS DE ZIN OF PASSAGE AFKOMSTIG IS. Val ons verder niet lastig met irrelevante zaken als problemen met de studie, of ruzie met uw moeder of met de staat. Deze actie kent louter educatieve motieven –zo heeft Vandenbroucke het gewild.

Wij danken u vriendelijk voor uw aandacht. De redactie van De Moeial

* Bijvoorbeeld:

‘Globaal bekeken ging het de laagste bevolkingsklassen vanaf de 16e eeuw niet voor de wind’ (Gesch. v/h dagelijks leven). En vergeet u naast deze open deuren vooral niet artistieke hoogstandjes als: ‘Laura heeft nogal lang op het toilet gezeten en komt nu, nog steeds ongekamd, met slevende voeten en vertrokken gezicht, terug de woonkamer in.’ (van onze redelijk eigenzinnige socioloog Elchardus)’

Beste,
Ik studeer morgen af dus het zal mij allemaal een worst wezen. Toch wil ik uw lezers het vertier niet onthouden dat u ongetwijfeld zult aantreffen in de volledige cursus ‘Bestuurswetenschappen’ van Prof. Herman Mathijs (pol. wetenschappen). Zijn andere cursussen zullen zeer zeker ook de moeite waard zijn.

De ballen
Jelle Boone

Uit Hoofdfiguren uit de moderne Vlaamse poëzie van de hand van Prof. Dhr. Bartosik: (Over Guido Gezelle) ‘De schuchtere, ietwat houterige jongeman met het te grote hoofd zet door en vervolgt zijn priesterstudies aan de afdeling wijsbegeerte van het Groot-seminarie, te Brugge dit keer.’

Inne Beckers

Geachte Redactie,

Hebben jullie het dan enkel over geschreven citaten uit de cursussen?
Of mogen dat ook prachtige mondelinge bewoordingen van professoren zijn?
Zoals professor Balis:
“Bij Ensor vonden we eerder amoureuze taferelen met dartele bosnimfen.”
of: “Het is een dramatische harmonie tussen mens en paard.”

Met vriendelijke groet,
Pieter Gyssels

Moeial,
Uw voorbeelden van ‘non-informatie’ of ‘misplaatste literaire aspiraties’

zijn zalf die blokwonden verzacht en foelie die de leerstof kruidt verfrissend, midden in de nacht wanneer paniek uw geest omsluit...

Waag het dus niet om de zalige stijl van de redelijk

eigenzinnige M.E. aan te vallen of ik eis een recht van antwoord, als student die aan de in uw ogen zo verfoeilijke misplaatste HEEL VEEL STEUN EN INZICHT overhield!!!

Ontstemde groeten,
Roeland Denijn - op weg naar 2e bach socio

Allemaal goed en wel maar wat willen jullie ‘progressieve intellectuelen’ van het achterste knoopgat hier nu eigenlijk mee bewijzen? Dat vraag ik me dan af. Ik denk dat we onze proffen misschien even in hun vrijheid mogen laten om tot statements te komen (zie vb. Elchardus ivm ziekterol) Want is het niet al te makkelijk om zulke zaken af te breken, ach het zal wel in jullie eeuwig rode getinte aard liggen zeker...

Groetjes Anthony Van Erps

‘De eerste aardappel bereikte Spanje rond 1570.’ (Geschiedenis v/h Dagelijks Leven)
Raf de Roover

Geachte redactie,

Een prachtige en originele paragraaf uit de cursus “Familiaal Vermogensrecht” (blz. 16) van onze decaan Prof. H. Casman:
“(…) Tegenover derden wordt ook de de gesteld, hoe zij verondersteld kunnen worden te weten wanneer een samenwonend koppel gehuwd is of niet, dan wel wettelijk of feitelijk samenwoont. De vraag is met name relevant de hoofdelijke gehoudenheid van de partners-gezinsleden in de gezinslasten daarin”

Deze zin staat letterlijk zo in de cursus, als u het begrijpt, laat het ons weten!

Vele groeten!
Wim Van Laere en Annick Moons

Geachte,

Tijdens het lezen van de tekstenbundel die ons vorig jaar werd overhandigd door Patrick Stouthuysen, in het kader van het vak Politieke Ideologieën, trof ik volgend citaat aan. Ik wil ook nog meegeven dat we over dit citaat een klas-discussie hebben gehouden, en voorwaar, de hele klas was voor de ideeën, uiteengezet in het citaat, gewonnen. Ik mag wel stellen dat Michael Freeden een hele generatie Politicologen aan de Vrije Universiteit Brussel heeft geïnspireerd. Hier komt ie.

“Take for instance the question how to eradicate poverty in a particular country. Logically we have a very broad range of possibilities. One solution would be to exterminate the poor. Another would be to transport them to Ruritania -we might call that economic cleansing! A third would be to redefine the concept of poverty so as to exclude the entire living population, say by claiming that we are impoverished only at the point of death.” (Freeden, 2003:58)

Er was mij, namens alle Politicologen van de 2de Lic, gevraagd om tegelijk ook een steunwoordje te betuigen aan Rik Daems. Rik, goed bezig jongen!

Met vriendelijke groeten,
Tim Romeyns

Boek van Kris Deschouwer en Marc Hooghe, Politiek, een inleiding in de politieke wetenschappen.

P17 “De vereniging ‘De dauwtrappers’ is een boeiende fietsclub.”

Michael Storms

Donderdag! Mijn squashdag. (Elchardus)

www.vub.ac.be/moeial

Security op de Campus, deel II

De beveiliging van onze geliefde campus neemt extreme vormen aan; proffen van Jette komen er niet meer in. Tuig!

stille gil

I

het laatste leven lijkt te willen krijsen
als het eerste leven niet goed wetend hoe
onder het betonnen gewicht van de stad
onder de kakofonie van zacht monotoon gekreun en polyfoon gekreet
het onheilspellende van de stalen stilte
diep in de vochtige grond verkropen
kruipt naar boven – trekt zich op
aan de rails van de omnipresente angst
wacht net voor de gore openingen van tunnels
nu nog schuw voor het laatste licht
als tijdverdrijf – bewijs van tijd
vervaagt graffiti tot kleurloos uitgelopen muurpalet
bloed kruipt waar het niet gaan kan – waar het heen kan
tussen bergen van plastic
en een branding van papier – de modder
zij moddert maar wat aan mevrouw – u kent dat toch meneer
de stad verdrinkt zich ’s avonds laat in haar zenne
zij zinkt bliksemsnel naar de zwarte bodem
want zij is haar gewicht dubbel en dwars in geld waard
en zo zijgt zij ’s nachts straalbezopen – volkomen uitgeput
op de plakkerige vloeren van haar geliefde stamkroegen neer

II

een voor een knipt de neon uit
beetje bij beetje knipt de dag de nacht in flarden
zonder dat het ooit echt helemaal licht zal worden
in deze schemerzone schermen donker en licht tot matgrijs
vuilwit de boorden van kantoorapen in duffe veewagens
tunnel in – tunnel uit – trap op – trap af
daar komt het circus – het circus is reeds hier
het droevige circus met de gehandicapte jongleurs
en de clown met een traan uitgelopen maquillage
die de peuk in zijn verzakte mondhoek rood kleurt
brussel breekt in mijn hoofd tot 8 scherven weg
en blijft caleidoscopisch voor mijn voeten liggen glinsteren
bij elke beweging een andere variatie van hetzelfde lied
bij elke beweging 8 beelden alternerend op de beat
bij elke vibratie de stad maal 8 maal 8 maal 8
bij elke stoot wat meer stilstand
bij elke pil wat meer hoofdpijn
bij elke gil wordt het stiller – nu is het stil

[MeToiKos]

WELKOM op de VUB*

Resto, Opinio ?

*Vrij Uitgebreid Broodjes-aanbod

BSG ?

*Vaak Uitzonderlijke Braspartijen

MVB-abonnement ?

*Vrij Urgente Bedoening

Gebouw

M ?

*Very Unimportant Building

*Ruben '06

*Voortaan Uw Basislectuur!